ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 21 Tattoo.pdb

PDB Name: Vampýra - 21 Tattoo
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

MILÉ ČTENÁŘKY,
MILÍ ČTENÁŘI!

Pokud snad sháníte některou z našich dříve vydaných knih, a marně se ptáte u svého knihkupce i v novinovém stánku, využijte naší zásilkové služby a knihy, které postrádáte, si objednejte přímo ? na adrese:
MOBA, spol. s r. o., Kotlářská 53,602 00 Brno
vybavena.

Lilith Edenová je dcera člověka a upírky, stvořená k jakémusi tajemnému předurčení. Devadesát osm let prospala v živoucím domě v Sydney, avšak procitla příliš brzy - doba ještě nedozrála. Aby naplnila své poslání, musí svádět boj s upíry, kteří v ní vidí bastarda. V boji jí pomáhá symbiont.
Symbiont je tajuplná bytost, která Lilith slouží coby oděv, ačkoli dokáže nabýt úplně jakékoli podoby. Kdysi patřil Creanně, a ta jej také předala Lilith. Symbiont se živí černou upírskou krví a svoji hostitelku neopustí do její smrti.
Landru je nejmocnější ze starých upírů a vrah Lilithina otce. Už dvě stě šedesát sedm let hledá po světě pohřešovaný
Liliový kalich, upírskou nesvátost, bez které nemůže vzniknout žádný upírský dorost. Na Landruovi zřejmě spočívá nějaká vina - jaká, není dosud známo.
Duncan Luther - někdejší adept kněžství s pohnutou minulostí. Seznámil se s Lilith, zamiloval se do ní, pak jej v Indii upíři zabili, avšak najednou se opět objevil a nevzpomíná si odkud.
Beth MacKinseyová je reportérkou jednoho sydneyského listu. Lilith u ní nalezla útočiště. Časem Beth poznala Lilithinu pravou totožnost; navíc se do poloviční upírky - neboť je lesbického založení - zamilovala.
Služebné kreatury: jestliže upír svým kousnutím zabije člověka, tento se nepromění v plnohodnotného vysavače krve, nýbrž v kreaturu, která upíra bezpodmínečně poslouchá. Na jedné straně služebná kreatura sice nemůže dál šířit upírskou nákazu, potřebuje však ke své (věčné) existenci krev, navíc s přibývajícím stářím - na rozdíl od praupírů - se stává stále citlivějším na světlo.
Při hledání protilátky se Lilith dozvěděla o finském expertovi na morová onemocnění Fransi Stalheimovi. V Laponsku ji však zastihl tajuplný telefonát: její bývalý druh Duncan Luther, před několika měsíci zavražděný upíry v Indii, se náhle ohlásil z Mauritánie!
V Mauritánii narazila Lilith na smečku vlkodlaků, vedených Landruovou přítelkyní Nonou a na kouzelníka El Nabhala. Duncana se jí podařilo vysvobodit překvapivě snadno - není divu, když právě tak to měl Landru v plánu.
Lilith dostala od Stalheima sérum, do jehož výroby však zasáhl i Landru. Pak se Lilith s Duncanem vrátili do Sydney a podali lék Beth. Duncan sice ví, že byl mrtev, avšak cítí se živ a zcela jako pán sebe sama. Lilith ochutnala jeho krev; ta však chutná mdle, přestože to není krev mrtvoly. Avšak po tomto kousnutí Duncan ztratil -aniž by si toho Lilith všimla - svůj stín a odraz v zrcadle!
Když Lilith donesla sérum do nemocnice, dozvěděla se, že první nemocní se už uzdravili - účinky moru jsou časově omezené! Avšak Bethin citový svět zůstal stále převrácený. Lilith a Duncan jsou opět z jejího bytu vyhozeni. A přichází další rána osudu: sydneyští upíři dávají na pozemku po jejím rodném domě postavit výškovou stavbu, jejíž základy byly vybudovány s použitím svěcené vody. Lilith se i s Duncanem ukryla v domě již mrtvého Virgila Codda...

Adrian Doyle

Tattoo

Krajina se podobala obrovskému hřbitovu. Větrné víry honily suché větve po rudé rozpraskané půdě. Kopce, podobné náhrobkům, skýtaly přímo na Zemi obraz cizí planety.
V těch kopcích však hučel a tikal život, jenž se zdál neúnavný a připomínal jediný mozek rozdělený na miliardy částeček.
V této bizarní scenérii se však pohybovaly ještě jiné postavy, o nic méně bizarní, o nic méně cizorodé...

Alex Pauwee zakopl. Obličejem upadl do kalužiny nejjemnějšího písku a pliva. Písek mu skřípěl mezi zuby. Neobratně se opět napřímil, vytřepal si prach z kalhot a tiše zaklel.

Takovou zdrženlivost si klidně mohl odpustit. Kompasoví termiti, kteří zde sídlili, byli nejen slepí, nýbrž také hluší. Ani světlo ze speciálního reflektoru, připojeného ke kameře, ani zvuky nevyrušily tento hmyz z disciplinovaného plahočení.

Pauwee starostlivě přezkoumal ještě jednou jím samotným vypreparovaný pahorek klínovitého tvaru. Úzké strany měřily sotva jeden metr, nejdelší pak skoro jednou tolik. Věž s hnízdem se na vrcholku zužovala do ostré hrany.

Zhruba v nejvyšší třetině této stavby Pauwee za palčivého horka vyřízl kus stěny a nahradil ji skleněnou tabulí. Celková stabilita věže tím nebyla nikterak zpochybněna. Nyní opatrně stáhl fólii, která hnízdo chránila před slunečním žárem.

Pauwee byl vzrušenější než na schůzce s pěknou ženou. Žízeň po vědění a bohatá vynalézavost jej přiměly k této nezvyklé akci. Chtěl zkoumat, jak se termiti vyrovnávají s klimatickými změnami, které představují i pro člověka stále závažnější problém. Uplynulý suchý rok musel mít nějaké následky na společenství uvnitř věží.

Možná, pomyslel si Pauwee, aniž by si byl vědom naivnosti tohoto přání, možná bychom se od geniálních stavitelů těchto křehkých konstrukcí mohli dokonce něčemu naučit.

Pauwee vyrostl v oblasti jižně od Darwinu a kompasoví termiti ho fascinovali už od dětství. Se smutkem sledoval, jak se jejich životní

prostředí stále radikálněji mění k horšímu. Zdejší stavby vypadaly, jako by byly postaveny už před věky - a snad na takové časové rozpětí, jaké se vymyká šablonám lidského myšlení.

Avšak dříve nebo později se tohle vše ukáže být tragickým omylem...

Pauwee se vrátil zpět ke své kameře, pevně ukotvené proti větru, překontroloval ji a pak přepnul světlomet se studeným světlem na další stupeň. Prostřednictvím zoomu hnízdo, celý ten komplikovaný zmatek chodeb a jeskyní, poskočilo proti němu.

Všude vládl pohyb.

Také na spodní části výřezu, kde se náhle z křehkého materiálu věže vysunulo nahoru cosi, co nemělo v termitišti co pohledávat.

Cosi strašně banálního, a přece to způsobilo, že Pauweeovi několikrát srdce poskočilo mimo rytmus a vzduch v jeho plicích jako by rázem zkapalněl.

Za skleněným štítem klínové věže, pod hemžícím se srdcem stavby, se vztyčila ruka - bezpochyby lidská ruka!

A v příští chvíli tato ruka Pauweeovi jako by přátelsky pokynula...

Pauweeovy ruce křečovitě sevřely stativ kamery. Zdálo Se mu, že určitě zemře. V hrudi jej mučilo horké pálení a zdánlivě zkapalněný vzduch v jeho plicích náhle jako by ztuhl v led.

Ruku bylo vidět stále. Jen její kývání ustalo.

Pauweeovo oko bylo pořád ještě jako přilepené k okuláru kamery.

Pokusil se odtrhnout ruce od stativu a oko od okuláru. Ani jedno se mu nepodařilo. Jediný sval jeho těla jej neposlouchal.

Nahnědlá ruka strnula jako pakostnicí zmrzačený spár a provrtávala se stále výš. Hnízdo se bortilo. Termiti dezorientované pobíhali sem a tam a Pauweeovi se zdálo, jako by ve své hlavě přímo slyšel nemožnou ozvěnu, němý výkřik mravenčího národa.

Výsledek celé komplikované práce se zhroutil během několika vteřin, avšak to byla jen předehra k daleko větší hrůze.

Neboť zespodu, z úpatí pahorku, se vysouvalo nahoru již víc než tento spár. Něco... se vztyčovalo ve své plné velikosti...

Konečně se Pauweeovi podařilo setřást nevysvětlitelné ochromení. Odtrhl se od kamery a plně se svěřil svým instinktům, které radily jediné: utéci.

Před ním se rozkládalo temné pole s bizarními "náhrobky". Kužel reflektoru dál ulpíval na děsu, jenž se nyní pokoušel setřást poslední svá "pouta".

Pauweeovi se vydraly z hrudi přidušené vzlyky. Klopýtal nocí.

Za ním planulo studené světlo, v jehož odlesku se pokoušel zorientovat. Věděl, že bude muset zvládnout svoji stále narůstající paniku. Avšak vědět bylo k ničemu, když si tělo dělalo, co chtělo...

Náhle ho na místě zarazil zvuk podobný explozi. Vrhl rychlý pohled zpět. K prudkému světlu, v jehož středu stála termití věž. Stávala.

Nyní byla zbořená, srovnaná se zemí a trosky ze sebe vydaly cosi, co vzlétlo do vzduchu - a s chraplavým triumfálním křikem se hnalo za Pauweem.

Jeho křídla pleskala ve větru a rozpoutávala ještě větší vichr. Současně dolehlo k Pauweeovým uším burácení a on si v tu chvíli pomyslel: Cože, létající pes...?!

Australská fauna byla jeho velkou vášní. Avšak tohle přízračné dění, co do děsivosti snad nepřekonatelné, mu jasně dávalo najevo, že tady nemá určitě co do činění s "létajícím psem", velkým australským netopýrem...

A potom náhle pleskání křídel utichlo. Stín na nebi zmizel.

Pauwee křičel a utíkal dál. Věděl, že viděl nemožné a že to nemožné jej pronásleduje. Nemohl se zmýlit.

Nepochyboval o záludnosti té... kreatury. Třebaže ji viděl jen krátce.

Lidská ruka, slyšel šeptat svůj vnitřní hlas. A pak to zvíře? To nejde vůbec dohromady! Všechno to byl jen klam a zmatení smyslů!

V plicích mu hvízdalo. Divoký vítr mu rval kudrnaté vlasy, a třebaže to byl teplý vítr, přicházející ze středu kontinentu, prchající se klepal zimou. Zvuky uvnitř ostatních termitišť náhle výrazně zesílily.

Náhle se za každou vyvýšeninou mohl skrývat další šok. Pauweeovo tělo bylo pokryto husí kůží.

A náhle se mu přímo pod podrážkami jeho bot vzedmula rozpukaná půda. A jako ocelové čelisti pasti mu sevřela kotník.

V tu chvíli byl Pauwee prudce zastaven ve svém běhu. Čelem vrazil přímo do nejbližšího křehkého pahorku a prorazil jeho vnější plášť.

Tma.

Drápání a škrabání v uších.

A tichý, ostrý, výsměšný šepot.

Cosi zevnitř po něm sáhlo. Nelítostně. Zavrtalo se mu do očí a nemilosrdně se vnořilo do krvácejících očních důlků.

A pevně jej drželo!

Pauwee měl smůlu, že celá ta

bolest ještě nestačila, aby hned ztratil vědomí. O to těžší bylo jeho umírání.

Křičel. Řval. Děsivý pach jej udeřil do tváře. A pak mu cosi roztrhlo napůl ještě křičící ústa. Roztrhalo mu kůži. Odstranilo každou překážku k tomu, po čem to žíznilo...

"Líbilo se ti to?"

"Strašně."

"Tohle je naše poslední noc," řekl Tetovaný.

Zatímco její společník zlomil mrtvému vaz a otočil hlavu tváří dozadu, rozmačkala upírka mezi palcem a ukazováčkem jednoho termita. Tekutina, vytékající z hmyzího tělíčka, se jí zdála být dostatečně zajímavou, aby si prsty přiložila ke rtům a ochutnala. Výraz její tváře však záhy velice názorně ukázal, co si o takové "krvi" myslí.

"Budeš mi chybět." Mluvila sice k rozmačkanému hmyzu, avšak myslela jeho.

"Budeš se mnou pořád. Ať už budu kdekoli."

Nirea se shovívavě usmála. V jejích očích se zračil pramalý sklon k lidské romantice as ní spojené slabosti. Co ji pojilo s Tetovaným, nikdy nepřekročilo rovinu chtíče. V podstatě se jí vlastně ulevilo, že se nyní rozhodl táhnout dál. Muž jako on by jí byl trvale jen na obtíž.

"Ty nejsi v rodině právě oblíbená," řekl, jako by vytušil při pohledu do jejích onyxových očí její nejtajnější myšlenky. "Vědělas to?"

"Samozřejmě."

"A neděsí tě to?"

Zasmála se - drsně a násilnicky, zjevně s lítostí, že si pokazila v ústech chuť lidské krve. "Čeho bych se měla děsit? Přeceňuješ ty proudy, o kterých se domníváš, že je cítíš. Jsi

kočovník. Chybějí ti kořeny, jinak bys věděl, že každý klan potřebuje jisté třecí plochy. Slouží to k větší soudržnosti."

Její slova nenalezla v jeho tváři žádný ohlas. Avšak jeho ústa se dál leskla jako věčné pokušení. A aby ukončil téma, rozvázal uzel, který držel pohromadě její šaty. Ty padly na zem.

"Jsi pěkná," řekl a dotkl se zuby jejích ňader.

"Jsem spokojená," odpověděla chladně, což se mu zjevně nelíbilo.

"Byl snad zážitek, který jsem ti připravil, tak málo vzrušující?"

"Dal sis skutečně velkou námahu, avšak rozchod je vždycky jen rozchod," chlácholila ho.

"Uspořádal jsem pro tebe tento hon. Škoda, že to neuznáš..."

Chytila ho. "Mluvíš a mluvíš!"

Ruku vnořila do jeho hustých, kovově lesklých vlasů a hlavu mu zvrátila dozadu. Věděla, co chce - a jak to chce. Jen tak to měla ráda. Tento pocit převahy jí žádný muž nesměl vzít.

Vyloupla jej z oblečení. Jeho kůže byla temnější, než většiny těch, které Nirea znala. Cítila jeho neklid takřka tělesně. Jeho neschopnost zůstat delší dobu na jednom místě.

Bylo jí to jedno. Teď byl s ní, jen to mělo cenu. Nechal se ohnout. On...

Z jeho jazyka se valily temné zvuky řeči, které Nirea nerozuměla. Avšak zatímco, zřejmě v extázi, položil rozevřenou ruku na její hrdlo, zacloumalo jí náhle kouzlo, kterým se upírka nechala unést.

Projelo jí horko.

Stalo se něco, co nesmí, vlastně vůbec nemůže být, Pokoušela se pod ním vzepřít. Ležel na ní, opíraje se o jednu paži, zatímco druhou se dotýkal jejího hrdla. Byl naprosto zticha. Vyčkával.

Pak drsné svědění v krku přerušilo další Nireiny myšlenky.

Ruka Tetovaného se sevřela jako past.

"Přestaň!" zachroptěla.

A opět něco drsně a žádostivě přejelo po jejím hrdle. Kdyby to byl jeho jazyk, cítila by slast.

Nirea se oběma rukama vzepřela proti milencově hrudi. I na ní byl tetovaný. Jedna tvář vedle druhé...

Nirea se rozhodla skoncovat tuto špatnou hru, kterou s ní rozehrával. Sebrala všechny síly, avšak prudká bolest rázem otřásla jejím soustředěním. Jeho kůže jako by pulzovala. Pohyby pod ní jí připadaly, jako by někdo položil fólii přes neustále se pohybující moře...

ZTRÁCÍM ROZUM!

Nepřipustil to.

Rychlejší než šílenství byla ruka na jejím hrdle.

Tetovaný zabil hlavu darwinského klanu.
A k trofejím na jeho kůži navěky a nesmrtelně přibyla další...
plátno, které na sebe oblékl v první den svého putování, se otřelo o neviditelná znamení.
Bezhlasý šepot jeho průvodců by jej snad mohl obtěžovat, jelikož neumlkal ani na chvíli. Ani ve dne, ani v noci. Někdy byl tichý, jindy hlasitý. Ale vždycky to bylo utrpení. Utrpení druhých...
Prošel staveništěm. Sklep pro jistotu vynechal. A přece brzy narazil na to, co hledal.
"Tady!"
Byla to Achade, Neúnavná, jež našla stopu mezi mnoha jinými.
Pochválil ji a podrbal ostrým nehtem svého ukazováčku. Achade se naježila. Její oči hledaly světlo, které už nikdy neuvidí.
Také ostatní se nyní vrhli po stopě.
"Jaká stopa!" nadchl se Kaedmon, snílek.
Pak opustili hrubou stavbu v Paddington Street.
Se zavřenýma očima se pohybovali ulicemi Sydney po celou noc, dokud nedosáhli cíle.
Současnost, Sydney
Počkal, až dělníci odejdou. Se studeným úsměvem nasál soumrak do plic. Hrudník se mu vzedmul. Staré
Jakýsi park...
Helion se zasmál.
Byl tu jako kookaburra, "smíšek Honza". Kolotavé zvuky se zařezávaly do ticha noci.
Helion seděl v hustém křoví. Párek nahatých milenců v jeho blízkosti na okamžik znehybněl. Pak ta nezletilá (zřejmě sladká šestnáctka) vpadla do Helionova smíchu.
Kookaburrové jsou oblíbení roztomilí ptáčci, kteří se často dostavují k pikniku, aby si urvali sousto pro sebe.
Také Helion měl náladu na nějaké to sousto. Přestal se smát a odložil masku.
"Kdepak asi vězí?" uslyšel otázku dívky, která v měsíčním světle nemohla rozeznat víc než její přítel s rukou v jejích kalhotkách.
"Kašli teď na toho blbého ptáka!" Chlapec byl o něco starší než ona - alespoň tak vypadal. "Pojď si zase lehnout. No tak..."
Vzpřímená horní část jejího těla opět klesla. Stále ještě měla na sobě blůzu, avšak rozepnutou. A pod ní neměla nic.
Byla na svůj věk dobře vyvinutá.
Chlapec taky. A zjevně jí to chtěl dokázat.
Helion ještě chvíli sledoval jeho nešikovné pokusy, pak toho měl dost. Vznesl se ze svého pozorovacího stanoviště a snesl se na zem.
A když pak smích zazněl podruhé, oba nezletilí se od sebe prudce odtrhli. Přímo před nimi se náhle vztyčila temná silueta.
"Ale ale," pravil Helion káravě. "Jestlipak ví vaší rodiče, co tady provádíte?"
"Hnusáku!" Chlapec vyskočil na nohy. "Vypadni, ty mizernej šmíráku!"
Za ním rozechvěle vstala jeho přítelkyně.
Helion chtivě nasál strach dobře rostlé dívky. "To byla přece dětská hra, co jste tu dělali..."
Dívka přidušeně vykřikla. Zatahala chlapce za ruku a pokusila se jej přimět k tomu, aby spolu s ní utekl. Avšak tomu to naštěstí hrdost nedovolila.
No jistě, daleko by stejně neutekli.
"Dětská hra," opakoval chlapec. "Tobě se už asi normálně nepostaví, co, chcípáku? A tak si užíváš čuměním, že?"
Dostával se do ráže. Krev mu kypěla prudkým hněvem.
Prima, pomyslel si Helion, jako by vyhrál v loterii. "Dětská hra," přisvědčil. "Jakpak se jmenuješ?"
"Billy."
"A tvoje malá přítelkyně?"
"Estelle."
"Estelle? Ach, jaké to jméno...!"
"Billy!" Zatahala ho o něco prudčeji. "Přestaň se s ním bavit! Co je to s tebou? Tak už pojď konečně...!"
Billy stál jako přimražený. Ruce měl stále ještě zaťaty v pěsti. Avšak někde na dlouhé cestě mezi mozkem a pěstmi jako by z něj vyprchala všechna rozhodnost.
"Mohl bys, Billy, pro mě něco udělat?"
"Co?"
Už z jeho hlasu musela Estelle pomalu poznat, že její přítel je polapen. Na druhé straně však bylo to, co se tu dělo, tak podivné, že naprosto nechápala důvod.
"Podrž mi ji. Ať si klidně křičí. Tady venku není kromě nás tří statečných široko daleko nikdo. A - po pravdě řečeno - líbí se mi její temperament."
Estelle strnula. Její ruce stále ještě svíraly Billyho paži. Avšak vzápětí ji pustily. Pokusila se obrátit. Utéci.
Billy byl rychlejší. Chytil ji.
"Tak, dobře. Ručičky za záda. Postav se za ni. Tu blůzu nech klidně rozevřenou..."
Mladík jej poslouchal na slovo. Helion si s ním manipuloval, jak chtěl. Estelle se mohla zmítat, jak chtěla, proti Billyho síle nic nezmohla.
Že proti němu vykopla nohu a že jej také zasáhla, Helionovi pranic nevadilo. Zůstal stát přímo proti ní. Svými špičáky, ostrými jako nože, hladil místo, které jej tak přitahovalo, než přejde přímo k věci.

"Že mi nic neuděláte - prosím... Billy, ty mizernej sráči!... Udělám, co budete chtít, ale prosím, že mi nic neuděláte...!"

"Jak bych mohl?"

Helion si byl jist, že ji nikdy ani v nejmenším nenapadlo, co od ní opravdu chce.

A měla toho spoustu.

Rozhodl se, že ji nezabije. Byla mladá. Ať si ještě užívá života.

"Kdy máš narozeniny?"

"Za... tři... týdny..."

"A kolik ti je?"

"Sedmnáct..."

Heliona potěšil jeho dobrý odhad.

Měli bychom se vídat častěji, Estelle, co myslíš?"

Sevřela rty. Věděla, že v tuto chvíli by mu slíbila úplně všecko. Byla k smrti vyděšená. Chování jejího přítele ji docela vyvedlo z míry.

Přikývla.

"Milá." Helionova ústa sklouzla po jejích. A pak níž. Pak se jeho zuby vnořily do její škubající se krční tepny a vzápětí se opájel její krví, plnou života. Křičela a znovu se pokoušela tlouci kolem sebe. Avšak Billy ji držel stiskem přímo ocelovým. Za odměnu si mohl i on líznout.

Když je Helion opouštěl, leželi v trávě, jako by spali.

A když je ranní slunce probudilo, byly již stopy po vkusu na Estellině krku úplně zahojeny.

Estelle...

Helion byl unesen tím jménem.

Když se vrátil na tajné shromáždění upírů, přijal jej Hora.

"Mám pro tebe úkol..." A pak mu Hora podrobně vysvětlil, co od něho očekává.

A Helion poslechl.

Ve stejnou dobu.

Temná rezidence jisté kreatury...

Měl hlad. Procházel místnostmi, jejichž strohost vytvářela naprosto zvláštní atmosféru. Znepokojovalo ho, že se v těchto stěnách cítí tak dobře.

Duncan Luther se zastavil v otevřených dveřích, vedoucích do dalšího pokoje vily, jejž dosud neznal. Očekával, že někde jistě narazí na nějaké děsivé tajemství. Lilith sice dům prohledala, ale i jí mohlo přece něco ujít. Pořád ještě bylo možné, že někdejší domov Virgila Codda odpovídá jen zdánlivě lidským potřebám. Neboť Codd přece již dávno nebyl člověkem, když jako nevolník upírů pracoval v sydneyském policejním ústředí coby šéf policie.

Jak je to dlouho? O nic déle, než na jedno lusknutí prsty.

Pro mě, pomyslel si blonďatý muž. Kdysi mu zlomili páteř, a přece ji měl znovu celou, i když sflikovanou. Kdosi jej vyrval smrti a vrhl jej zpět do života! Zatím dospěl tak daleko, aby věřil alespoň tomuto. Předtím zemřel v Dillí, zavražděn indickým upírem.

A pak...?

Bylo to, jako by prospal celé měsíce. Probudil se v Mauritánii. Jakýsi starý Arab, na kterého si už sotva pamatoval, ho dopravil do jakési oázy poblíž města Bir el Khzaimu. A tam Duncan znovu usnul. Mučily jej zmatené sny. A pak náhle byla u něho Lilith.

A pak oba, po malé zajížďce do Skandinávie, dorazili opět do Sydney, kde už nic nebylo tak, jak to Duncan znal. Kde jejich společná přítelkyně Beth MacKinsayová náhle zavrhovala vše, co měla předtím ráda. Včetně přátel...

Stiskl vypínač.

Jeho oči si již zvykly na přítmí. V Coddově rezidenci bylo všude. Ještě nikdy předtím Duncan neviděl začerněné žárovky. Jako fór znal ještě ze studentských kolejí červené světlo. Avšak Codd tady sotva provozoval podobné žertovné, mazlivé orgie.

Codd je mrtev. Definitivně.

To věděl od Lilith, jejímž služebníkem se Codd stal v poslední fázi své existence.

Dost!

Duncan vstoupil do místnosti. Pokusil se odhadnout účel tohoto pokoje, jehož stěny, podlaha i strop byly kompletně vykachličkovány. Podlaha v místnosti se lehce svažovala doprostřed a ústila ve velký odtokový otvor, zajištěný mřížovým roštem. Nahoře na stropě visela celá baterie trysek.

Že by Coddova sprcha?

Duncan Luther marně hledal nějaké kohoutky. Žádné tu nebyly. Každopádně ne zde. Na stěnách nebyla ani nejmenší nerovnost. A také dveře, kterými přišel, neměly z vnitřní strany nic než jen kovově se lesknoucí obložení. Zvenčí to byly stejné dveře z ušlechtilého dřeva jako všechny ostatní ve vile.

Luther pokrčil rameny a vyšel ven. A teprve na chodbě objevil náhodou to, co předtím marně hledal: velký kohoutek.

Pokud Codd tuto sprchu sám nepoužíval, museli jeho hosté mít asi dlouhé ruce. Zatraceně dlouhé.

Také Duncan náhle zatoužil po očistné sprše. Krátce poté, co sem dorazili z Paddington Street a zabydleli se u Codda, Lilith ještě odešla, aby načerpala nových sil. Pro ni byla jen jedna cesta, jak toho dosáhnout...

A Duncan zůstal tu.

Cítil se - jakkoli byl rovněž vyčerpaný událostmi - poměrně dobře. Avšak jakmile Lilith odešla, opět se o slovo přihlásilo jeho staré dilema. Bylo by sebeklamem věřit, že je už všechno v pořádku.

Mluvily proti tomu zejména dvě skutečnosti. Ostatní indicie se daly různě obracet a libovolně rozdílně interpretovat,

dvě věci však ne:

Ztratil svůj obraz v zrcadle a svůj stín.

Sotva Lilith odešla, začal v Coddově domově pátrat po něčem, pomocí čeho by se mohl přesvědčit, jestli je tomu pořád tak. Nenašel ani jedno zrcadlo, avšak v okenních sklech, za kterými byly zatažené žaluzie, se nezřetelně zrcadlily části zařízení. Bylo jen třeba dobře se dívat.

Také tam, kde Duncan stál, se místnost zdála být prázdná.

Lilith nevěděla nic o jeho ztrátě, která jej stavěla na úroveň upírů či služeben kreatur. Od té doby, co jej ona kousla. Předtím bylo všechno v pořádku. A přece: jeho srdce stále ještě tlouklo. Jeho tělo bylo stále ještě teplé...

Hrdlo mu náhle sevřela znovu probuzená bolest. Bylo to nad jeho chápání. Kdyby se o tom dozvěděla Lilith, bylo by po všem. Jenom čekala na to, aby objevila nějakou vadu na jeho zázračném zmrtvýchvstání...

Kručení v břiše Duncanovi připomnělo, že ho na obhlídku pokojů vyhnal původně hlad. Pořád ještě nikde nenašel ledničku. Ba ani kuchyni ne.

Pomalu mu docházelo, že tady asi nebude ani jedno, ani druhé. Také Codd byl povinován upírské tradici. Sémě ho učinilo otrokem tekutiny, které se Duncan štítil.

Otřásl se. Zřejmě ani Lilith nemá k této "obživě" alternativu.

Duncan se pohnul. Otočil naprosto nesmyslně umístěným kohoutkem. Uvnitř se ozvalo tlumené šumění. Odhodlaně si začal rozepínat košili. Pak si sundal boty a kalhoty. Na obvaz na své ruce, kam jej bodla Beth nožem, hleděl jako na cosi napůl zapomenutého. Opravdu jej sešitá rána již vůbec nebolela. Odlepil náplast, přidržující okraj obvazu, a obvaz odmotal. Vyjeveně pak hleděl na zajizvenou, během několika hodin naprosto zahojenou ránu.

Špatně se hojící svalstvo, byla diagnóza toho lékaře, který ho ošetřoval. Ale o tom přece nemohlo být vůbec řeči!

Maso mrtvého by se nikdy tak rychle nevyhojilo, pomyslel si Duncan, jako by bylo třeba využít každé příležitosti, jak se přesvědčit o své nemrtvosti.

Znovu sebou trhnul. Bezmyšlenkovitě hodil obvaz na zem. Když otevřel dveře, okamžitě jej do nosu udeřil pronikavý zápach.

A pak se dopustil chyby.

Jelikož nevycouval zpět na chodbu a udělal další nerozhodný krok.

Pustil dveře, a ty za ním zapadly v zámku.

Několik kapek, určitě ne voda, dopadlo na jeho kůži a zanechalo na ní černé body.

Kyselina!

Duncan se přitiskl vedle dveří, aby unikl proudu žíraviny. Vmáčkl se do mělkého výklenku, kam nedosahovaly nejbližší kapky.

Trhal rukou za hrušku, avšak dveře se nedaly otevřít. Začal křičet.

Lílith se vrátila ze svých toulek, když si opatřila, co potřebovala. Byla - pokud okolnosti dovolovaly - naladěná opět relativně optimisticky. A přece její optimismus visel na tenounké nitce.

Ve vile, do které se právě vrátila, na ni čekal někdo, ke komu jen stěží mohla cítit staré přátelství. Prošla zadními dveřmi a vzápětí zaslechla řev.

Nevypadalo to na Duncana - ale kdo jiný by to mohl být?

"Migér... Mét kal arag kal mavet artilaut... Magii...!"

Lilithin mozek dokázal vnímat význam těchto podivných slov, aniž by bylo třeba vynaložit jakoukoli námahu. Tento dar, rozumět každé řeči na světě, jí byl nadělen už do kolébky.

Byl to Duncanův hlas - a jeho výkřiky zaklínaly smrt a umírání!

Co nejrychleji vyběhla po schodech nahoru. Neustávající řev jí ulehčoval orientaci. Za chvíli stála za dveřmi, do kterých kdosi z druhé strany zoufale bušil pěstmi. Když stiskla kliku, čekala, že narazí na odpor. Avšak dveře se otevřely naprosto lehce při vynaložení minimální síly.

Duncan, jenž stál za nimi, stačil právě ještě včas uhnout, aby jimi nebyl odhozen do nitra komory.

Jeho křik ustal.

Úlek mu vyrazil dech.

A potom Lilith pochopila. Její ruce vystřelily dopředu. Chytila jej za vlasy - a vytáhla jej za ně k sobě na chodbu. Skoro okamžitě začal znovu křičet. Za ním stoupala pára, a dokonce i na jeho těle se vytvářely obláčky páry. Všude tam, kde ho kapičky zasáhly, vypadala jeho kůže, jako by byla pokryta uhelným prachem.

"Kyselina!" vyrazil ze sebe.

Jen toto jediné slovo. Bolesti, kterými trpěl, musely být pekelné. Přesto došel až k místu, kde ze stěny trčel pochromovaný, lesknoucí se kohoutek a otočil jím.

Tiché šumění za stěnou zmlklo.

" Cos tam pohledával?"

Mlčel. Její pohled padl na sešitou ránu na jeho paži. Vyhojenou ránu.

"Co to... bylo za řeč, kterou jsi mluvil?"

Sledoval její pohled. Zjevně i on byl svým rychlým uzdravením stejně zaskočen. Zdálo se, že i jeho popáleniny od kyseliny není už skoro vůbec vidět.

"Reč?" opakoval po ní.

"Křičel jsi - ale v nějakém cizím jazyce."

Zdálo se, že stále nechápe. Ale dost možná vůbec nechce chápat.

"Uruk," řekla Lilith, zatímco pohledem klouzala po jeho nahé kůži.

"Uruk?" sklonil se pro šaty, odložené na zem. Přitom jí ukázal svá záda. Také tam měl - podobně jako na paži - klikaté

šití. Také po této - jakkoli smrtelné - ráně zůstala již jen povrchní jizvička.

"Mezopotámie," připomněla mu něco, co by taky nejraději zapomněl.

Když si ještě v Evropě kupovali letenky do Austrálie, udal Duncan jako cíl cesty namísto Sydney Uruk v Mezopotámii. Když pak na to potom zavedla řeč, nechtěl o tom nic vědět.

"Při studiu teologie ses přece zabýval taky zkoumáním Bible." Lilith pozorovala, jak se obléká. Jen tu a tam zatnul zuby, když se látka dotkla oněch míst, která by vlastně potřebovala lékařské ošetření. Avšak nepřestal, dokud se celý neoblékl a neobul si boty.

"To je pravda."

"Takže znáš staré jazyky?" zeptala se. "Myslím ty opravdu staré?"

Přikývl. "Jen pár útržků hebrejštiny. Avšak v podstatě jsem se vždycky protloukl jen se znalostí latiny... Proč?"

Lilith zaváhala. Dosud nenarazila na žádnou řeč, kterou by neovládala alespoň natolik, aby rozuměla smyslu pronesených vět. Její dilema však spočívalo v tom, že nedokázala automaticky říci: Tohle je hebrejština! Nebo: Tohle je nepálština! Prostě ještě byla příliš nezkušená, než aby každou řeč, kterou je schopna promluvit, dokázala také správně pojmenovat.

Snad dělala chybu, avšak změnila téma. "Nechme to být. Raději si položme otázku, k čemu asi Codd používal tu svoji kyselinovou sprchu."

"K zahlazování stop," Duncanova spontánní odpověď prozrazovala, že si již sám z této téměř katastrofy vyvodil závěry.

Lilith ještě jednou otevřela dveře do komory. Přikývla a nemohla se přitom ubránit pocitu hnusu.

Ona sama poznala Codda teprve poté, co se mu pomocí "osvobozujícího plodu" vrátily život a lidství. Avšak i on, jako každá oběť upířího kousnutí, oživená upírskou nákazou - a to se týkalo každé služebné kreatury - musel předtím provozovat rejdy, které se nedaly nikterak zlehčit, natož pak omluvit.

Jeho žízeň po krvi nebyla z Lilithina pohledu tak odporná. Vždyť i ona ji sdílela, to nemohla popřít. Neslučitelně se však lišili ve způsobu opatřování potravy.

Kreatury nepředávají dál nákazu. Rovněž, alespoň co Lilith věděla, nemají žádné magické nebo sugestivní schopnosti. Snad právě proto se nespokojí jen s takovým množstvím krve, jež nezbytně potřebují, a nenechávají své dárce naživu.

Kreatury vraždí.

Jejich páni, upíři, mohou tu a tam diferencovat. Mohou si zvolit nějakou oběť, kterou navštěvují opakovaně a připoutají ji k sobě, dokud ji nějak nezabijí, aby z ní buď učinili věrného služebníka, anebo zlomením vazu zabránili tomu, že vznikne něco, co rovněž propadá stejné krvelačnosti.

Samotnému upírovi musí záležet na tom, aby nedošlo k "přemnožení služebníků". Následkem by byl chaos. Stav, jaký už nyní nastal v některých slumech a ghettech po celé zeměkouli. Kde se nikdo nezajímal o lidi, tam mizeli o to častěji. Kdyby takový stav nabyl globálních rozměrů, znamenalo by to pro Staré plemeno katastrofu.

"A co teď?" zeptal se Duncan. Přešlapoval z nohy na nohu a dával tím najevo, že by nejraději již tohle patro opustil.

Vrátili se zpět do přízemí.

"Už je den," pravila Lilith. Do tohoto domu vnikli za nejhlubší noci. "Pokud si nechceš trochu zdřímnout, měli bychom se teď nějak postarat o tvůj hlad. Anebo chceš do budoucna žít v askezi?"

"Ne," řekl a bezpochyby to nebylo jen polostíny, způsobenými zastřeným světlem v Coddově vile, že se při těch slovech kolem jeho rtů mihl tragický výraz. "Chci jen žít..."

Když opustili Coddovu vilu, vypadali jako mladý, harmonický pár. Šli spolu ruku v ruce. A přece Duncan stále klouzal pohledem nahoru k obloze a úpěnlivě si přál, aby mraky, zakrývající tvář slunce, vydržely na svém místě. Potřeboval všudypřítomný stín, aby mohl skrýt ztrátu stínu vlastního.

"Máme dost peněz?" zeptal se.

"Když tak tě pošlu nějaké opatřit," slíbila mu.

Spolkl její výsměch. Jejích pohledy se setkaly. Duncan měl pocit, jako by se mu v tu chvíli chtělo srdce rozskočit.

Taky by nemusela být tak krásná. Duncan si byl jist, že ona si ani nemůže být patřičně vědoma toho, co bylo při pohledu na ni jasné každému. Její vysoko posazené lícní kosti musely okamžitě přitáhnout každé oko a nefritové oči zářily exotikou. Divoká hříva hustých černých vlasů jen zdůrazňovala bledost pleti. Ta pak spolu s jemnými rysy sugerovala pozorovateli touhu ochraňovat. Třebaže toho měla Lilith nejméně zapotřebí. Duncan znal i temnou stránku Lilithiny osobnosti.

Šaty, dlouhé ke kolenům, jakoby z třpytivě zelených rybích šupin - o nic méně exotické než žena, která je měla na sobě, byly rovněž něčím jiným, než se zdály. Tyto "šaty" byly živé. Byl to symbiont se schopností mimikry - a taky zbraň. Kdy se však měl stát zbraní, to si víceméně určoval symbiont sám.

Jsou spolu spojeni v dobrém i ve zlém, pomyslel si Duncan. A současně zalitoval, že on sám není v takovém podobně úzkém svazku, ať už k čemukoli.

Šílené.

Věděl, že Lilith byla tato symbióza vnucena a že ji může ukončit jen smrt. Smrt její - nebo symbiontu.

Pěšky procházeli spletí ulic. Město se odělo do podzimních barev. Duncan cítil hlad, a přece neměl žádnou chuť k jídlu. Úplně se spokojil i s rychlým jídlem. A tak jej již docela stačily nasytit dva hamburgery, chutnající jako rozměklá lepenka. Přesto se přinutil s Lilith zajít do supermarketu, ve kterém ona pobíhala s očima rozzářenýma jako dítě. Množství lidí a takřka nepřehledná nabídka zboží ji fascinovaly. Duncan si zase jednou uvědomil, jak velice se jeho společnice odlišuje od každé normální ženy jejího zdánlivého věku. Byla ještě strašná spousta věcí, co neznala ani ze svých snů. Patřila k nim i taková banální záležitost jako supermarket.

Každou chvíli ji musel odtrhávat od regálů, ve kterých se nabízely stovky různě zabalených variant téhož výrobku.

Pro Duncana byla rozmanitost zboží naprostou samozřejmostí. Lilith se však jen chytala za hlavu.

Náhle blesklo Duncanovi hlavou odvážné srovnání: pro Lilith je vlastně celý svět jedním velkým supermarketem, ve kterém je jediný produkt, který ona potřebuje ke svému životu, k maní v miliardách nejrůznějších balení - každé je jiné než ostatní.

Což není jistě žádný důvod k ohrnování nosu, mylady, pomyslil si.

Duchem poněkud nepřítomen strkal před sebou nákupní vozík labyrintem samoobsluhy. Tu a tam sáhl do některého regálu. Avšak stále víc v něm narůstala touha být konečně z této vřavy pryč.

"Dost," řekl rezolutně. "Mám všechno, co potřebuji."

Lilith mu podala svazek bankovek, z kterých si jednu vzal. U pokladny to šlo rychle. Zboží klouzalo kolem čtečky čárkového kódu, Lilith se přehrabovala mezitím v otevřeném mrazícím boxu a čmárala na jeho vnitřní stěnu, pokrytou námrazou, svoje iniciály.

Duncan ji nechal, ať si hraje.

Domů, myslel si. A přece i to byl klam. Vlastně už neměl žádný skutečný domov. Ani on, ani Lilith.

Když se vrátili zpět do Coddovy vily, zastihli tu všechno při starém. Lilith mu pomohla s vybalením nákupu.

"Kniha?" zeptala se náhle. Její tón zněl zmateně.

Duncan zíral na obrazovou knihu, kterou držela Lilith v ruce. Vůbec si nevzpomínal, že by ji byl bral. A ještě míň věděl, proč by to dělal.

"Stará Persie," pokoušela se jej Lilith upamatovat. "Co tě, u všech všudy, fascinuje právě na Persii...?"

Naprosto strnul. Já nevím.

"Vzalo ti to řeč?"

"Prosím tě... Já nevím...!"

Moskowitz převaloval doutník mezi tlustými prsty. Tu a tam si jej přidržel před svým nikterak skromným frňákem a naprosto nedokázal pochopit, jak mohl v uplynulých dnech cítit k těmto ručně baleným "torpédům" takový odpor.

Teď to bylo pryč.

Když se dnes ráno probudil, sáhl, jakoby veden reflexem, vytrénovaným za celá léta, do nočního stolku a neštítil se toho, co mu vklouzlo do dlaně skoro samo od sebe.

A teď bafal jako o závod. A dumal.

Naprosto přesně si vzpomínal na svoji roztržku s Macbeth. Jen na důvod si vůbec nedokázal vzpomenout.

Nejvyšší čas si všechno vysvětlit, pomyslel si fotograf Sydney Morning Heraldu.

Bethin psací stůl byl v redakci prvním místem, kam zamířil. Moe Marx na něho vrhl ze své skleněné krabice nedefinovatelný pohled, hned se však zase zahloubal do svazku došlé pošty.

Beth tu byla také.

Docela změnila svůj zevnějšek. Namísto denně obměňovaných kontaktních čoček měla brýle a namísto přidrzle nakrátko ostříhané blonďaté kštice, která jí tak slušela, měla nyní načerno obarvené mikádo, které jí dodávalo zdání upjatosti, stejně jako celé držení těla.

Moskowitz zavrtěl hlavou, když si vzpomněl, že ještě včera se mu její nynější vizáž docela líbila - třebaže jinak nedokázal na své kdysi jediné oblíbené kolegyni najít jediný chlup dobrý.

"Hallo!"řekl.

Vzhlédla k němu přes hradbu svého počítače. Její ústa, pootevřená k odpovědi na pozdrav, se znovu zavřela. Neuniklo z nich víc, než přidušené nevrle zavrčení.

Moskowitz se uvelebil svojí sloní zadnicí na kraji psacího stolu a nabídl Beth nerozbalený doutník. "Měli bychom si spolu promluvit."

Avšak ona dýmku míru nepřijala. "Dejte mi pokoj. Vidíte přece, že mám práci."

Moskowitz znovu přemýšlel, co jí asi provedl. Jejich poslední spolupráce spadala ještě do doby té patálie s krysami. Sydney bylo doslova zaplaveno oněmi šedými hlodavci. Dodnes nikdo přesně nevěděl, odkud se jich takové spousty vzaly a kam se zase poděly.

Bylo tísnivé na to jen vzpomínat. Moskowitz to také přičítal nedostatku nikotinu ve svém těle.

"Sekněte mi, co stalo," vyzval ji bez okolků.

Její prsty se na okamžik zastavily nad klávesnicí notebooku.

"Stalo?"

"Mezi námi dvěma."

Když se zašklebí ošklivec, stojí to za to. Ale když se zašklebí tak pěkná osoba jako Beth, tak to zanechává dlouhodobé následky. Na pozorovateli.

Moskowitz sebou až trhnul před zlobou, která se náhle v Bethině obličeji objevila. Ani nemusela nic říkat. Sám neschopen slova, vstal Moskowitz a vyšel z kanceláře.

S přáteli, filozofoval deprimované, se to má jako s dobrým doutníkem. Nesmí se spěchat. Je třeba šetřit si ho. Nikdy nezapalovat, jen se dívat. Anebo přičichnout. Jak už je jednou vykouřený, žádnou mocí na světě jej nezískáte zpět...

Lilith opustila Coddovu vilu s příchodem tmy -a s pevným plánem. Jeho první část se týkala Duncana, druhá Beth.

O Duncana se chtěla začít starat, jakmile bude Beth zase v pořádku. Že s ním není něco v pořádku, bylo nade všechnu pochybnost. Zbývalo jen zjistit, co to je.

Co se týkalo její (bývalé) přítelkyně, počítala hodiny, které ještě zbývají, než se zase konečně vrátí k normálnosti, jak předpověděl doktor Hemsfield. Beth a její kolega Moskowitz byli poslední nakažení wondjinovským morem. Skoro

všechny oběti změny osobnosti byly již při Lilithině návratu z Evropy uzdraveny, aniž by o tom věděla. Beth však ne. Beth dostala sérum vyvinuté doktorem Fransem Stalheimem - avšak nemělo to žádný účinek. Zdálo se, že Stalheimův pokus přemoci následky nákazy vhodným lékem ztroskotal na celé čáře.

Teď bylo třeba trpělivosti. Stejně jako všechny ostatní oběti, také Beth se uzdraví sama od sebe... A přece se Lilith nemohla zbavit pocitu, že se může taky šeredně mýlit. S neurčitým strachem vzpomínala na chvíli, kdy Beth píchla injekci s tím lékem. Násilím. Dobrovolně by ho nikdy nepřijala...

Lilith potřebovala skoro hodinu, než dorazila od Coddovy vily k Bethině bytu.

Zdejší přijetí jí však nezavdalo žádný důvod k optimismu.

My musíme zůstat venku, stálo na křiklavě červené tabulce na dveřích. Avšak původně namalovaného psa nějaký nepříliš talentovaný kreslíř nahradil karikaturou netopýra.

Ha-ha-ha, pomyslela si Lilith - a zazvonila.

Z druhé strany dveří zaslechla přibližující se kroky, avšak jen proto, že napjatě naslouchala.

Také kukátko v horní třetině dveří bylo nové a dalo se z něho jasně usuzovat, že se dveře neotevřou nikomu, kdo není vítán.

"Otevři!" řekla. "Vím, že jsi tam!"

Ticho.

Pak znovu kroky, ale tentokrát se vzdalovaly.

Lilith věděla proč. Beth se obává, že by ji Lilith mohla přinutit sugescí, aby otevřela. Lilith se ještě nikdy nepokoušela hypnotizovat přes překážku. Ale Beth zjevně nemínila nic riskovat.

Její chování bylo také dostatečnou odpovědí na Lilithinu otázku. Nic se nezměnilo. Alespoň ne k lepšímu.

Bethin stav byl pořád stejný. Pomalu to začínalo být kritické.

Lilith vzdala marné monology do dveří. Vydala se do Moskowitzova bytu, kde už kdysi byla - spolu s Beth.

Moskowitz neměl na dveřích špehýrku, a tak otevřel.

"Ano?"

Neznal ji. Lilith mu tenkrát musela z paměti vymazat všechny vzpomínky na jejich setkání. Nyní neztrácela čas. Proklouzla kolem něho do bytu a okamžitě jej podrobila hypnotickému výslechu.

"Co si myslíte o svém šéfovi?"

"Vycházím s ním."

"A o Beth MacKinsayové?"

"Rozumí své práci. Mám ji rád. Ale..."

"Ale?"

"Ona už nemá ráda mě..."

Lilith nechtěla zabíhat do detailů. Co se dozvěděla, jí stačilo, aby se ujistila, že Moskowitz je od dnešního rána zase ten starý známý. Taky si sám vzpomínal, že byl "jiný". Avšak důvod pro to, jakož i pro svoji zpětnou proměnu, neznal.

Když se s ním Lilith loučila, její obavy nebyly o nic menší. Moskowitz mezitím zareagoval stejně jako všichni uzdravení.

Pouze u Beth se normalizace stále nějak protahovala.

Proč?

A náhle jí v odpověď ve spáncích zabušila slova doktora Hemsfielda:

Použití Stalheimova séra by přece jen bylo spojeno s jistým rizikem...

Duncanovo chování bylo čím dál záhadnější - a přece nepůsobil nějak nebezpečně. A protože Lilith nemohla usnout, snažila se ještě jednou si dát dohromady všechny ty jeho "výpadky":

Začalo to ve Finsku. U letištní přepážky v Ivalu Duncan na otázku zaměstnankyně po cíli jejich cesty uvedl Duncan nikoli Sydney, nýbrž Uruk.

Pak během ohrožení tou kyselinovou "sprchou", mluvil nějakou velice starou řečí, kterou se zjevně nikdy neučil.

A při nákupu si vybral nevědomky knihu o zemi, které bylo již od biblických časů kulturním centrem a snad i kolébkou lidstva...!

Lilith se už informovala. Po návštěvě u Moskowitze šla do nejbližšího velkého knihkupectví a zde si opatřila obšírné informace o staré Persii a starověké Mezopotámii. Nyní tento materiál ležel před ní na stole.

I přes to všechno stále ještě nevěděla o tom, co se s Duncanem děje, vůbec nic. V žádném případě také on nedokázal ani přibližně vysvětlit, co ho vede k jeho výrokům a jednání.

Lilith opět pocítila, jak si jsou navzájem odcizení. Jak nepřekonatelně doširoka se rozevřela propast pod nimi.

Mrtvý, který se vrátil - jako živý. Už jen tohle ji nutilo udržovat si odstup.

Neměla jsem brát ohled na jeho volání.

A dál? Nejistota ji nedopřávala klidu.

Ale co s ním má Landru za lubem? Její úhlavní nepřítel jí přece Duncana doslova nahrál do ruky. Už jen to samotné činilo Duncana nebezpečným. Jako účinnou bombu, která může vybuchnout prakticky kdykoli!

A čím víc se Lilith snažila do toho proniknout, tím si byla jistější, že její mrtvý, k novému životu vzbuzený přítel, ji má jednak zmást a svést k chybě - a na druhé straně ji špehuje.

Landru správně předpokládal, že svého bývalého přítele v nouzi nenechá jen tak. Kalkuloval s lidskou stránkou její osobnosti.

A potom - uprostřed listování jednou z brožur, které si přinesla - jí to náhle došlo. Najednou měla pocit, že prohlédla Landruovu hru:

Tohle je odplata! Odplata za to, co mu kdysi provedla Creanna! Duncan hraje tutéž úlohu, jako tehdy její matka ve

službách zlodějky Kalichu...!

O totožnosti zlodějky Kalichu Landru ještě zjevně neměl nejmenší tušení. Ale věděl, jak byla na něho nalíčena Creannina zrada. Nejprve se vetřela do jeho přízně a pak-když jí prozradil, že je na horké stopě Kalichu - se ho pokusila pomocí symbiontu zlikvidovat...

Totéž má za úkol Duncan, pomyslila si. Symbiont k tomu nepotřebuje. Existují i jednodušší prostředky. Jakmile najdu Kalich, ukáže svoji skutečnou tvář...

Jediným řešením bylo zbavit se ho!

A co nejdřív!

Landru samozřejmě s touto možností počítal - a pravděpodobně ji zakalkuloval jako málo pravděpodobnou.

Nedokázala Duncana nechat jen tak ve štychu, i kdyby se choval ještě podivněji. Pokud se Beth brzy zase nevzpamatuje, je on jejím jediným spojencem. Nové přátele nenacházíme na každém rohu.

Lilith zavřela brožuru a opřela se na židli. Když zhasla světlo, bylo již dávno po půlnoci. Než konečně usnula, uplynula nejméně další hodina. Naslouchala hodinám, tikajícím někde v skrytu, nechala své myšlenky volně bloudit a tázala se, jaký mohl mít Godd vztah k fenoménu času. Byl snad pro něj víc než jen čistě mechanické tikání hodinového stroje?

O něco později ji mučily tísnivé sny. Z propasti paměti se náhle vynořily tváře, které vlastně už dávno zapomněla. Neměly žádná jména, jedno však měly společné: Lilith kdysi, když se její cesty zkřížily s jejich, pila jejich krev: taxikář Nick, vrah Leroy, trio výrostků v krámu Esbena Storma...

Měla jsem je všechny zabít!

Dokonce i ve spánku pocítila onen strašlivě nutkavý hlas, který již dlouho mlčel.

Lilith se zachvěla.

Procitla však, teprve když smrt již stála v pokoji vedle ní.

Duncan nemohl spát. Měl pocit, že tento dům je všude cítit shnilotinou. A nebyl si jistý, jestli je to skutečně pach domu... nebo jeho vlastní.

Vnitřní neklid ho donutil - navzdory neblahé zkušenosti -, aby se znovu vydal bloumat domem. Přitom se choval naprosto nehlučně a vyhýbal se místnostem, ve kterých tušil Lilith.

Když pak kdesi uvnitř domu zaslechl slabý šramot, vysvětlil si jej nejpravděpodobnějším způsobem. Také ona tu obchází, pomyslil si a skryl se v nejbližší skrýši, protože nyní ji potkat nechtěl.

Kroky se přibližovaly velice tiše. A Duncanovi velice pomalu docházelo, že nepatří Lilith.

Potlačil výkřik, který se mu dral z hrdla. Před ním zavrzaly dveře a odkudsi se ozval jiný, nedefinovatelný šramot.

Jsme odhaleni! Křič, blázne! Varuj ji!

Ale nedostal z hrdla ani hlásku.

A pak už stejně bylo na každý výkřik pozdě...

Prudce otevřela oči.

Ve spánku se obrátila. Nyní byla tváří k opěradlu gauče, a přesto okamžitě věděla, že se nad ní vznáší smrtelné nebezpečí. V mžiku se svalila z pohovky a skulila se na podlahu.

V příštím okamžiku naplnil místnost řev, ve kterém se mísil vztek a zklamání.

Lilithiny oči se zabodly do tmy. Bledě červený závoj jen lehce zakrýval pohled upírce, která se - pro případ nouze - nyní zbavila všech lidských součástí osobnosti.

Zahlédla vetřelce okamžitě v místě, kde se ještě před chvílí nacházela ona. Nedostatek světla mu vadil právě tak málo jako jí. Zorientoval se okamžitě. Jeho tělo se proměnilo v cosi, co v sobě spojovalo nadpřirozenou sílu a děsivost hrůzného snu. Jeho dravci pohled objevil oběť, jež mu právě unikla.

Avšak z nepochopitelného důvodu se náhle zarazil uprostřed útoku.

Lilithiny myšlenky na okamžik zabloudily k Duncanovi. Byla si vědoma ďábelské podobnosti událostí: tenkrát v Indii se musela ve svém pokoji postavit členům dillíského klanu, zatímco několik pater nad ní

byl její přítel brutálně odpraven jediným upírem... Tenkrát.

Lilith strnula. Pokusila se potlačit dotírající pocity a vzpomínky a zvednout se.

A náhle ze svého úkrytu vystoupil druhý upír.

Symbiont rozpoznal nebezpečí v plné míře. Bleskurychle se roztáhl jako živý štít po celé ploše její kůže s výjimkou hlavy. Těsně ji objal.

Jen při takovémto těsném kontaktu dokázal v tuto chvíli správně cítit. Přimkl se k ní teple a takřka bez jakékoli tíhy.

Mezitím se před jejíma očima odehrálo něco neskutečného. Očekávaný útok proti ní se náhle změnil v... ano, v co vlastně?

Stěny se otřásly řevem. Dva upíři se náhle svalili na zem a vzápětí spolu nekompromisně zápasili!

Na základě toho, co Lilith věděla o Kodexu, bylo pro ni to, co se nabízelo jejím očím, přímo nepochopitelné.

Snaží se ho zmrzačit, pomyslela si Lilith napůl šokovaná, napůl fascinovaná.

Upír, pošlapávající upírské zákony, měl na sobě docela obyčejný vycházkový oblek. A na rukou rukavice barvy kůže, které nebyly na první pohled rozeznatelné. Avšak když udeřil levičkou svého protivníka do tváře a vrazil mu pěst přímo do rozevřeného chřtánu, uviděla Lilith zřetelně koženou vrstvu, chránící jeho ruce.

Černá krev potřísnila oba zápasící, a když narušitel Kodexu vytrhl pěst zpět, svíral v ní cosi krvavého -jazyk svého soupeře! Toto zmrzačení bylo však jen úvodem k ještě strašnějšímu útoku, jehož brutalita přibila Lilith na místo a odsoudila ji k roli pasivního diváka.

V mžiku bylo jasné, kdo z této srážky vyjde živý: upír s rukavicemi a světáckým obličejem.

Když se pak ozvalo slyšitelné prasknutí vazu poraženého, zbyla z obličeje mrtvého jen neurčitá rozbitá hmota. A ještě dřív, než se jeho tělo počalo rozpadat, strhal mu vítěz z těla veškeré oblečení. A odhalil něco, co Lilith ještě u žádného příslušníka Starého plemene neviděla.

Tetování.

Kůže poraženého byla pokryta barevně vytečkovanými portréty.

"Trofeje!" štěkl hlas směrem k Lilith. "Prohlédni si to pořádně. Dalo by se to skoro nazvat pěkným, že?"

Lilith sice slyšela hlas, avšak nic z toho, co říkal, nechápala. Jako uhranutá však zírala na to podivuhodné umělecké dílo, které vzápětí začalo podléhat zkáze. Všude na kůži mrtvého se počaly tvořit praskliny, ze kterých stoupal sirně žlutý dým.

Z upírovy mrtvoly vycházely podivné zvuky a šlehaly z ní neskutečné blesky, živené energií, unikající z tkání. Tělo, nyní podobné hroudě vyschlé hlíny, se počalo rozpadat, dokud z něho nezbyla na podlaze jen hromádka nejjemnějších, studeně světélkujících částeček.

Současně se odehrála fascinující proměna s druhým upírem. Jeho tvář se změnila, rázem nabyla nových rysů!

Lilith přiměla vlastní tělo k těžkopádnému pohybu. A vzápětí se již oddělily od symbiontu teninké nitky a jako chapadla tančící medúzy se natáhly k vítěznému upírovi.

"To bych si ještě rozmyslel! Konec konců jsem ti přece zachránil život!" řekl klidně.

Lilith přikývla. "Díky!" postoupila o krok blíž k němu. Tenounká chapadla dosáhla cíle.

"Nechtěl bych tvému... společníku nějak ublížit, ale jestli mě přinutíš..." Jeho slova zněla takřka ledabyle. Bezpochyby neznal sílu a záliby symbiontu.

Bylo těžké přemoci podivnou fascinující sílu, vyzařující z jeho tváře. Pro Lilith bylo novinkou, že si nějaký upír dokáže vytvořit tak perfektní, pomilováníhodný vzhled.

"Kdo jsi?"

"Tvůj přítel..."

Zatímco symbiont zahájil svůj obvyklý rituál, upírův hlas ani nezakolísal. Zato se zdálo, že živý oděv má náhle nějaké problémy. Jeho pokus, zavrtat se neznámému do masa, naprosto ztroskotal.

"Neměli bychom tu dlouho zůstávat," dodal cizinec.

"Proč?"

"Impuls smrti," řekl. "V jediném momentu bude celý klan vědět, co se tu stalo. A nezdá se mi nejvhodnější tu na ně čekat..."

Náhle se rozsvítilo ponuré světlo. Ve dveřích stál Duncan, ruku ještě na vypínači. "Co - se to tu děje?" zeptal se drsně. Zjevně vyslechl část jejich rozmluvy a nyní sledoval marné pokusy symbiontu pochutnat si na upírově černé krvi.

"Kdo je to?" zeptal se upír.

"Kdo jsi ty?" Lilith ignorovala Duncanovu otázku. Stále ještě měla oči jen pro narušitele upírského kodexu.

"Feyn," odpověděl jí bez zaváhání, "Jsem Feyn. Stojíme na stejné straně. A teď už konečně ze mne sundej tu svoji bestii, nebo budeš litovat, až o ni přijdeš..."

Blafuje!

Opravdu?

Vzápětí se výběžky symbiontu stáhly zpět k Lilith. Teď věděla ještě méně, co si tom všem myslet.

"Co jsi zač, Feyne?" zeptala se. "Proč bych měla důvěřovat někomu, jako jsi ty?"

"Protože si to zasloužím," odpověděl.

Šarm jeho úsměvu i odpovědi byl odzbrojující.

Lilith tušila, že se dopouští chyby. Nakonec však zvítězila zvědavost.

"Oukej. Nechme to na později. Ale jedno mi musíš vysvětlit, Feyne..." Pohledem vyhledala Duncana a byla otřesena výrazným kontrastem mezi těmito dvěma muži. "Uděláme, co říká: zmizíme!"

Byla už zvyklá utíkat.

Ale tentokrát to byl začátek něčeho jiného a iniciativu měl v rukou Feyn.

Rozhodnost, která se skrývala za jeho průměrným obličejem, na Lilith proti její vůli učinila dojem. Bylo proti logice a zdravému rozumu důvěřovat upírovi. Ale to, co udělal, bylo rovněž bezpříkladné a rozhodně vypovídalo v jeho prospěch. Navíc neúspěch symbiontu znamenal, že by ho Lilith musela zabít vlastnoručně, kdyby se potvrdila její nedůvěra.

Z toho neměla strach - avšak po tom všem, co se stalo, již nevěděla, bylo-li by to možné...

Feyn je vyvedl ven z Coddovy rezidence. Zastavil taxík a přikázal řidiči, aby je odvezl ze Sydney do Maroubry, ležící poblíž přístavu.

Na Lilithinu otázku, co je tam čeká, řekl vyhýbavě: "Musíme se dostat od tvých pronásledovatelů co možná nejdál. Všechno ostatní je v tuto chvíli druhořadé."

Znělo to tak, jako by skutečně neměl na mysli žádný konkrétní cíl. Následující hodiny to jen potvrdily.

V Maroubře, několik mil od středu města, zamířili k malému penzionu, který jim doporučil taxikář. Tam taky vystoupili jako...

Jako výletníci, pomyslela si Lilith a jen stěží se dokázala vyrovnat s neskutečností všeho, co se kolem ní právě dělo.

Duncan trval na tom, aby dostal samostatný pokoj. Feyn to zařídil.

A Feyn to dále zařídil tak, že se vrátil jen s jedním klíčem od druhého pokoje. Než se stačila Lilith ohlédnout, Duncan již odcházel ve směru ke schodišti.

"Máš ze mě strach?" vyložil si Feyn její váhání.

Vzala mu klíč a přečetla si na visačce číslo pokoje.

"Jsou to dva spojené pokoje," vysvětlil Feyn. "Budeme mít příležitost vyjasnit si nesrovnalosti. Na to přece čekáš, ne?"

Ještě než se za nimi zavřely dveře, jako by Lilith náhle spadly z očí šupiny.

Řekla Feynovi přímo do očí, že Duncanovi vnutil hypnoticky svou vůli. Jeho apatie vůči tomu, jenž se vrátil ze říše mrtvých, jí připadala poněkud podivná.

Jakkoli Feyn oprávněnost její výčitky otevřeně nepřiznal, jeho úsměv byl výmluvný dostatečně. A Lilith si rozhodně nemohla namlouvat, že jeho vystupování nepůsobí mimořádně atraktivně. Otázkou jen zůstávalo, jestli to není jen "make up".

Stále ještě neměl plnou Lilithinu důvěru.

A přece jsi s ním šla, pomyslela si sebekriticky.

Stál uprostřed malého, spartánsky zařízeného pokoje, ve kterém byla jen široká postel, jedna skříň, dvě židle a - jako jediný "luxus" -značně opotřebovaně vyhlížející televizor.

Tvořil tomuto prostředí dominantu stejně snadno jako palác mezi chudými domečky.

Lilith se necítila dobře, ale současně ji Feynova přítomnost přitahovala. Stejně jako v prvních chvílích po svém probuzení si opět připadala nicotně a bez samostatné vůle.

Ta myšlenka se jí nelíbila.

Vůbec ne.

"Začni," řekla. "Poslouchám. Pak uvidíš, jestli je v tomto pokoji dost místa pro nás oba."

Jeho kůže ji mátla. Byla od slunce opálená víc, než bývá běžné. Dokonce i indičtí upíři se od tamějších lidí odlišovali viditelně světlejší pletí.

Kde stála Feynova kolébka? Kde byl jako dítě uloupen, rituálně zabit a proměněn v upíra?

"Kde mám začít?" Zdálo se, že se mu líbí jen tak tu stát. Ani trošku se nerozhlédl po okolí, jako by nemohl Lilith ani na chvíli pustit z dohledu.

"Chci znát tvůj příběh... A důvod, proč jsi zabil .bratra'."

"Bratra?" Pohrdavě vyfoukl vzduch z plic. Jeho hranatý, výrazný obličej jako by se nakrátko rozzářil. Ale byly to jen oči, jejichž lesk se v návalu citů změnil. "Nejsme bratři...!"

"A co tedy?"

"Nepřátelé."

"Co víš o mně?"

"Jen málo."

"Řekni mi to málo!"

"Že tě pronásleduje Horův klan."

"Hora je mrtev."

"Tento Hora byl ale až příliš živý, když jsem s ním mluvil..."

Rozmarně jí povykládal o novém náčelníkovi klanu, že je to vlastně Herak, ale přijal jméno svého předchůdce Hory, aby si mohl přivlastnit i jeho zásluhy.

"A ke kterému klanu patříš ty?" zeptala se Lilith, když Feyn udělal krátkou přestávku.

"K žádnému."

"Co jsi tedy chtěl u toho Heraka?"

"Na chvíli se ukrýt. A pak ho možná..."

"Možná co?"

"Někdy zabít," řekl prostě.

Lilith vztekle udeřila jednou dlaní do druhé. "To ti mám věřit?"

"Zkus to."

"A proč bych měla?"

"My dva," řekl a postoupil o krok k ní, "jsme si podobnější, než myslíš. Naše osudy vykazují velkou shodu..."

"Zůstaň, kde jsi!"

Zůstal.

"Mluvíš, jako bys věděl o mně víc než já sama."

"Bylo by divu? Už když jsem o tobě uslyšel poprvé, cítil jsem naši spřízněnost. Přišel jsem do Sydney, abych ti byl posilou v tvém neúnavném, i když tak marně vyhlížejícím boji. Klan se mi zdál být dobrým odrazištěm. Vycítili, že k nim nepatřím. A přece jsem tam zachytil tvoji stopu."

"Jak?"

"Právě když jsem tam přišel, najali zabijáka. Nájemného vraha a sběratele trofejí. Vyslechl jsem jeho rozmluvu s tím novým Horou. Podařilo se jim zjistit, že jsi ve vile, avšak Hora se zřejmě bojí dalších ztrát. Zřejmě sis už u nich získala slušný respekt...!"

Lilith stále méně věřila tomu, co slyšela. "Zní to jako nějaká báchorka !" neskrývala se se svým názorem. "Odkud mohl klan vědět, kde se schovávám?"

"To ses vůbec nedivila, že ve tvém
úkrytu, který - jak jsem slyšel - je už několik měsíců opuštěn, pořád ještě všechno funguje: proud, voda, světlo...?"

S pokrčením rameny se ohradila: "Bylo to - nezvyklé..."

Protáhl obličej. "Po tom všem, co se o tobě povídá, bych u tebe čekal víc rozumu!"

Chtěl ji naštvat. Vyprovokovat.

A povedlo se.

"Upíři ten dům ani na chvíli nespustili z dohledu. Úmyslně udržovali všechny jeho činnosti. A jakmile se v něm rozsvítila první žárovka, byli hned informováni, že se někdo "nastěhoval". A pak byl vyslán jeden člen klanu jako špion a ten tě s konečnou platností poznal. Nějaký Helion. A já jsem pak sledoval nájemného vraha..."

Lilithiny pochybnosti stále ještě neustoupily. "Ale přece existuje ZÁKON. Existuje Kodex, podle kterého nesmí žádný upír zabít druhého. A ty jsi jej porušil zjevně bez nejmenších skrupulí!"

Aniž by se nechal vyvést z míry, odpověděl: "Někdo to musí dělat..."

"Musíš mi o sobě prozradit víc," nenechala se vyvést z míry ani ona, "jestli ti skutečně záleží na mojí důvěře. Tak ven s tím tvým tajemstvím!"

A opět udělal krok k ní. A vzápětí řekl něco, co ji elektrizovalo. Feyn řekl nejmagičtější z magických slov.

"Slyšelas někdy o místě, které se jmenuje Beinn Dearg...?"

Lilith byla s to nanejvýš jen kývnout hlavou. A stála a čekala, že se snad touto znovu vytanuvší vzpomínkou zadusí.

Byl sám.

Zíral na dveře k vedlejší místnosti, jako by jej za nimi něco volalo.

Duncan Luther se zdráhal. Věděl, co jej tam čeká. Ale nedokázal to snést.

Ležel na posteli a jeho myšlenky zalétaly k Lilith. A k tomu Feynovi.

Kupodivu nepociťoval vůči tomu upírovi ani výhrady, ani zášť. Ba ani dost síly podivovat se tomuto nedostatku nedůvěry. Měl sám dost co dělat jen se sebou.

Mluvil zmateně - a vzápětí si na to vůbec napamatoval. Opatřoval si věci, aniž by dokázal vysvětlit proč.

Mezopotámie... Uruk... Stará Persie...

Bylo nesmyslné nad tím rozmýšlet.

Bylo nesmyslné se tím trápit.

Zvedl se. Ani mu nepřišlo na mysl udělat něco, co právě teď ještě považoval za zcela vyloučené.

Zamířil ke dveřím. Vstoupil do vedlejší místnůstky, kde byla koupelna.

A zrcadlo.

Jeho plocha jej přitahovala jako magnet. Duncan se tomu bránil, ale nemohl vyhrát. Byl příliš slabý.

Zrcadlo viselo na stěně jako iluze okna. Jako by se před ním otvírala nepřístupná hlubina. Duncan před toto "okno" předstoupil.

A uviděl světlo.

Nejprve bylo maličké jako dírka po jehle, zabodnuté kdesi hluboko za sklem, které stále ještě neodráželo jeho obraz. Ale pak se najednou počalo rychle zvětšovat. Ve zlomku vteřiny zaplnilo celou plochu.

Duncan oslepené zavřel oči, avšak oslňující světlo bez problémů pronikalo i skrze víčka.

Nebylo to normální světlo. Duncan cítil všemi smysly, které mu zbývaly, že v něm něco - či někdo? - žije!

A mluví!

Naslouchal hlasu, znějícímu uvnitř jeho hlavy- A jako se zrcadlo předtím zalilo světlem, tak mu nyní ten hlas naplnil celou hlavu jediným slovem:

"Pojď!"

Skotská vrchovina.

Rozpadlé opatství Beinn Dearg.

"Dobrá" upírka Fee...

Záblesky vzpomínek, které Lilith prolétly mozkem.

Pouhá zmínka o Beinn Dearg stačila k tomu, že hned viděla Feyna v docela jiném světle než dosud.

"Co máš s tím místem společného?" zeptala se ochraptěle.

V očích se mu zablýsklo. Všiml si těch nepatrných znamení, prozrazujících její vzrušení.

Bylo jí to jedno. V tuto chvíli nedávala pozor na mechanismy, které by jí pomohly skrýt její skutečné pocity.

Usmál se - a odpověděl tím, co už věděla. Neboť neexistovalo žádné jiné vysvětlení. Alespoň ne žádné takové, na které by mohla dojít sama.

"Narodil jsem se tam."

Neznělo to asi úplně tak, jak si přál. Ale byl si jistě plně vědom účinku svých slov.

V Lilith rázem oživly životní příběhy Fee a Creanny. Fee se rovněž "narodila" v Beinn Dearg, zde byla držena v zajetí a mučena. Z jejích úst Lilith poprvé slyšela o existenci tohoto místa, které sehrálo důležitou úlohu také v životě její matky Creanny.

V Beinn Dearg se Creanně zjevila zářící světelná postava. Tam se dozvěděla o svém předurčení porodit živé dítě. To však bylo již v době, kdy ta, která stvořila Feu, již opatství dávno opustila.

"Kdy?" otázala se Lilith. "Kdy ses tam narodil? Kolik je ti let?"

"Když ti to prozradím, budeš mnou ještě nakonec pohrdat za mou nezralost..." zakoketoval.

"Tak kolik?"

"Zhruba sto třicet let - jestli souhlasí mé počty."

Tentokrát Lilith ovládla své emoce. Feynovo sdělení by pro ni muselo být senzační, kdyby se Lilith již před ním nesetkala s Fee. Neboť taky Fee byla zjevně vytvořena po loupeži Liliového kalichu před téměř dvě stě šedesáti osmi lety. A bez Kalichu nemohl vzniknout žádný další upírský dorost!

"Takže jsi byl taky stvořen tou zlodějkou..."

"Zlodějkou?"

"Co jsi zažil v Beinn Dearg? Byl jsi tam... uvězněn?"

Feynův pohled jako by se pohroužil do vlastního nitra. Jako by ho neviditelný řetízek prožitých let zavedl zpět k počátkům a probouzel tak dávno vybledlé vzpomínky.

"Myslím, že ano," řekl nakonec.

"Musel jsi - projít zkouškami?"

"To taky."

"A setkal ses někdy s upírkou s měděně červenými vlasy, která nosila výhradně kožené řemení?"

"To je má matka."

Lilith měla pocit, jako by ji stahoval vír. Bojovala proti jeho sfle. Stála a celá se třásla. Feynův obličej, na který se snažila upřeně hledět, se jí rozplýval před očima. Náhle se jí zmocnila závrať. Udržela se ve stoje jen proto, že náhle stál u ní v pravý čas ji podepřel.

"Tvá... matka...," opakovala. "A jak se... jmenuje?"

"To nevím."

Lilith se prudce vzpamatovala. Náhlá slabost rázem pominula. "Nazýváš ji matkou a neznáš ani její jméno?"

A zatímco to říkala, uvědomila si,

že ani Creanna na tom nebyla jinak. Feyn a ona měli, jestliže byly pravdivé Lilithiny závěry, stejnou původkyni. Creanna byla bezejmennou zlodějkou Kalichu stvořena v Llandrinwythu - Feyn v opatství Beinn Dearg.

Už z Feina vypravování se dalo usoudit, že nebyla jediným experimentem z Beinn Dearg. Pod klenbou opatství bylo tehdy zařízení pro mnoho vězňů. Fee unikla, protože ji "sirnooká upírka" omylem považovala za mrtvou.

"Jak jsi odtud utekl?" zeptala se.

Jen Feynovy oči prozrazovaly, že vzpomínky na tuto minulost rozrušují také jeho. "Propůjčila mi zvláštní dar. Nemusel jsem jí utíkat. Jednoho dne mě propustila..."

Lilithina nedůvěra se opět probudila. Nevěřícně se zeptala: "Nechala tě prostě odejít? S jakým odůvodněním?"

"Že mám jít a zabíjet."

"Koho?"

"Upíry."

Lilith se snažila, aby nic z toho, co slyšela, nezapomněla, nebo nepopletla.

Feyn - Fee.

Byla podobnost obou jmen náhodná, nebo spolu nějak souvisejí jména těch, kteří jsou stvořeni Kalichem? Konečně u upírských klanů je zjevně zvykem, aby jména všech příslušníků jedné rodiny začínala stejnou iniciálou.

Avšak Creanna do tohoto vzorce nezapadala.

Opravdu ne?

Okolnosti Creannina zrození se už na první pohled příkře odlišovaly od stvoření Fey a Feyna...

Lilith zavrhla myšlenku, která ji -i kdyby byla založena na pravdě - nemohla přivést o nic dál. Bylo nemožné z jednoho počátečního písmene vyvozovat závěry o jméně zlodějky Kalichu.

Alespoň do té doby, než se jednou někde zase vynoří další jméno, které bude do vzorce zapadat...

Jeho ruce křečovitě sevřely okraj umyvadla, zatímco světlo již dávno pohaslo.

Světlo! To jemné a přece děsivé světlo! Jeho slabý odlesk se stále ještě odráží na jeho kůži. A přece to není nic proti pálení, které vzplanulo v jeho nitru. Jako by se v něm o sebe třely dvě protichůdné síly a nic se nestaraly o schránku, v níž se uhnízdily.

Duncan celý rozbolavělý se napřímil, strhl zrcadlo ze stěny a roztříštil ho o umyvadlo. O déšť střepů se staral stejně málo jako o silný hluk. Jeho smysly - nejen oči - byly ještě ochromeny světlem.

Docela slabě, jakoby vůbec ne na svém těle, pocítil náhle jinou, reálnou bolest na krku. To se ozvala dávno zahojená rána, ze které pila Lilith jeho krev.

Přitiskl si ke krku palec a ukazovák.

Pocítil tep srdce, bušícího jako každému živému člověku.

Ale ani přesto nemohl zapomenout.

Bylo to, jako by se prolomila hráz.

Ve Feynově blízkosti pocítila Lilith takřka okamžitě hlubokou osamělost tohoto muže.

A také svoji vlastní.

Je to pravda, pomyslela si stísněně - snad v posledním pokusu bránit se tomu, co muselo následovat. Jsme si v mnohém podobni. A sloužíme téže věci...

Ale proč se o něm nic nedozvěděla dříve?

Proč jí ho DŮM zamlčel? Jeho i Fee...?

"Chápu tvůj zmatek," řekl. Jeho ruce ji i nadále svíraly.

" Co - co je to?" Z místa, kde ji držel rukama v rukavicích, se jí tělem šířila neurčitá bolest. Odtrhla se od něho a chtěla se dotknout jeho rukou, avšak ucukl.

"Proč nosíš ty rukavice?" zeptala se.

"Na památku."

"Na koho nebo na co?"

"Na ni. Dala mi je, než mě odvrhla."

"Odvrhla? Tak jsi to vnímal?"

"Nemluvím o tom rád."

Pátrala v jeho obličeji. Opět se jí zdálo, že na ni působí jeho melancholie. "Nemohu tě toho ušetřit."

S velkou vážností jí dal za pravdu: "Oba potřebujeme vědět, s kým máme co do činění. Jinak to nemá žádný smysl."

"O čem to mluvíš?"
"Nemusíš mi nic předstírat. Vidím, jak jsi nešťastná."
Lilith se stáhlo hrdlo. Chtěla mu odporovat. V hlavě jí vířily nesčetné myšlenky.
Feyn... Opatství Beinn Dearg...
"V čem spočívají tvoje zvláštní schopnosti?" zeptala se. "
"Viděla jsi. Mohu podle libosti měnit svoji podobu. A jsem dostatečně silný, abych si poradil s největšími zabijáky."
Lilith přikývla. "Dostal jsi příkaz zabíjet upíry. Znáš také účel toho rozkazu?"
Zavrtěl hlavou.
"A nikdy ti to nevadilo?"
Jeho oči jako by se naplnily kypící temnotou. "Mluvme o tobě," odpověděl vyhýbavě.
Zavrtěla hlavou.
Snad vycítil její zmatek a proto nenaléhal. Zeptal se jen: "Jak mám získat tvoji skutečnou důvěru? Vidím, že stále ještě pochybuješ o mé upřímnosti."
"Udivuje tě to?"
"Ne. Ale chtěl bych to změnit. Bezpodmínečně. Jsem si jistý, že by to pomohlo nám oběma."
Lilith potlačila otázku, co si od toho přesně slibuje. Dávno to tušila.
"Ty znáš nové shromaždiště klanu. Byl jsi tam. Doveď mě tam," požádala jej. "Myslím si, že by to mohl být dobrý začátek..."
Čeho? tázaly se jeho oči.
Její pohled však - zatím - odmítal odpovědět.
Virgil Codd zemřel dříve, než jí mohl prozradit, co věděl o novém úkrytu sydneyských upírů. Nyní jej měl zastoupit Feyn.
Feyn, ten tajnůstkář.
Řekl toho spoustu, avšak prozradil málo. Opět se neodhalil víc než jen cípek skutečné záhady jeho původu. Fee byla tenkrát sdílnější. A otevřenější. Ale taky k tomu potřebovala čas a tutéž šanci musí dopřát i tomuto upírovi, který nikterak neváhá zabíjet jiné upíry...
Lilith se jím dala vést. Ještě než opustili malý penzion, bylo nezbytné, aby promluvila pár slov s Duncanem. Lilith stačilo se na něho jen podívat, aby pochopila, že její znovunalezený přítel se řítí do další své osobní krize. Nyní už věděla, že mu nemůže pomoci. Naprosto se nedal pohnout k tomu, aby jí něco prozradil. Působil na ni stále stejným dojmem jako nějaký vystrašený, vyhublý toulavý kocour. "Jen si jdi," byla jeho jediná odpověď, když mu oznámila, kam má s Feynem namířeno.

"Počkáš tu?"
"Kam bych šel?"
Seděl zrovna nad rozevřenou knihou o staré Persii.
"Už sis uvědomil, co tě na ní tak fascinovalo?" Ne "
Nakonec ještě byla ráda, že vyměnila jeho společnost za Feynovu.
A nyní pod pochybnou rouškou noci dorazili do oné čtvrti, ve které se měly odehrávat poslední tajné schůzky klanu.
"Tovární čtvrť," řekla Lilith zaraženě.
Auto, které Feyn "opatřil", zpomalilo. Vpravo i vlevo míjeli nějaké menší firmy. Všechny obehnané plotem. Všechny setmělé.
Feyn přikázal řidičce, aby zastavila. A ta pohledná žena jej okamžitě poslechla.
Do tohoto auta předtím nastoupili, když zastavilo na křižovatce na červenou, neboť se nedalo počítat s tím, že by v těchto končinách sehnali taxík. Lilith se chovala naprosto pasivně. Vklouzla do úlohy pozorovatelky a se zájmem sledovala, jak se Feyn chová v obyčejných situacích každodenního života.
Místo, na kterém se nyní nacházeli, leželo šest mil od Maroubry. Byla tu konečná rychlodráhy.
Údajný úkryt klanu by se měl nacházet pod nějakým odsvěceným hřbitovem. Avšak zde nebylo nic takového k mání, přičemž Lilith ze všeho nejvíc udivovalo, že něco takového čekala.
"Zbytek cesty dojdeme pěšky," rozhodl Feyn. Majitelce vozu řekl: "Počkáš tu na nás, holubičko. Královsky se ti odměníme..."
Zatímco žena na své tváři vykouzlila nepřítomný úsměv, napadla Lilith znepokojivá myšlenka, že je to možná s Feynovým upírským semenem stejné jako v případě Fee, jejíž kousnutí prodlužovalo život oběti.
"Na co čekáš?" zeptal sejí, když již dávno opustil auto.
Lilith taky vystoupila. Mračna se honila po obloze. Foukal vítr. A přece nebylo slyšet žádný zvuk větru. V tuto dobu se tu zjevně nikde nepracovalo. Všechny stroje byly vypnuté.
"Dobrý výběr, to se mu musí nechat,"-pochválil Feyn nového vůdce, kterého Lilith dosud znala jen z doslechu. Vzdalovali se od vozu.
"Neměli bychom být opatrnější?" zeptala se. "Nejsou tu žádné hlídky?"
"Jen v centru. Teď nám bude úplně stačit, když si budeme hlídat oblohu."
Lilith nechtěla odhalit žádnou svou slabinu. Proto nereagovala. Kromě toho dobře věděla, co má Feyn na mysli.
O několik minut později dorazili k rozsáhlému, vysokým plotem obehnanému komplexu budov, jenž byl - stejně jako všechno kolem -ponořen do hluboké tmy. V žádném okně se nesvítilo.
K čemu taky? pomyslila si. Zastavila se přímo před plotem, hodný kus od brány. "Je to tady?"
"Vidíš jen špičku ledovce."

Její pohled utkvěl na obrovské tabuli, zdobící fasádu a obklopenou aurou pochmurné magie.
SALEM ENTERPRISES

"Jestli se tu chceš rozhlédnout, musíš sama. Pro mě je tu žhavá půda. Je tu příliš veliká přesila. A mezitím se zřejmě už ví, že moje zmizení nějak souvisí s tvým útěkem..."

Lilith nevěřila, že skutečným důvodem toho, že na ni chtěl Feyn počkat u plotu, může být pouhý strach.

Jaksi to nezapadalo. Nezapadalo to do toho všeho, co až do této chvíle o sobě vyprávěl.

Lilith na něho hleděla a náhle se obávala vlastních citů. Jak to, že cítí sympatie k této bytosti, která je stoprocentně utvořená z téhož masa a krve jako její nepřátelé?

Protože to jsou i jeho nepřátelé -protože je atraktivní - a protože ti pomohl...!

Odsunula dotírající hlas podvědomí stranou.

"Myslíš to vážně?"

"Nemyslím si, že by právě teď byl vhodný čas k uspokojení tvé - pochopitelné - zvědavosti. Měla bys raději přijít ve dne."

"Nemíním vniknout až do centra shromaždiště," vysvětlila mu. "Mě zajímá ta firma. A k tomu je, myslím, právě teď nejvhodnější chvíle."

Feyn s nehybnou tváří čekal, že mu blíže objasní svůj zájem o Salem Enterprises.

Avšak v tu chvíli se přiblížil zvuk jedoucího auta.

Lilith a Feyn jednali naprosto synchronně. Vedeni touž myšlenkou, vrhli se do křoví mezi silnicí a plotem.

Vzápětí se objevila dodávka -jedna z těch, které Duncan zahlédl v Paddington Street. Nemohlo být pochyb, kdo je uvnitř.

Auto přijelo ze stejného směru, jakým přišli Lilith a Feyn. A možná že jeho řidič či spolujezdci zahlédli i auto, parkující opodál u krajnice...

"Co víš o bezpečnostním zajištění této oblasti?" zašeptala Lilith. A znovu pocítila Feynovu blízkost tak intenzivně, až jí naskočila husí kůže.

Něco na tom upírovi je. Něco... zlověstného. Nejenže umí zacházet s magií - dokáže také působit na intimní oblasti. Lilith měla pocit, že ustavičně sleduje ji a nikoli dodávku, která projela naprosto bez zájmu kolem jejich křoví.

"Lidi!" řekl pohrdavě.

Chvíli trvalo, než Lilith pochopila, že to je vlastně část odpovědi na její předchozí otázku, neboť vzápětí pokračoval: "Ke strážní službě používají zmanipulovaných lidí. Žádné upíry ani kreatury!"

Těch pár slov stačilo, aby si Lilith znovu položila otázku, jaký má asi Feyn vztah k lidem. Už předtím se pokoušela něco vyzvědět. Ale jeho "zdvořilost" vůči neznámé, která je sem dovezla, mohla být stejně tak cynismem.

A i když jsou upíři Feynovi nepřátelé, nemusejí ještě být lidé jeho přáteli - proč by tomu tak mělo být u tvora, který má takovou "matku" jako on!

Ta sirnooká! Ta, která zcizila Kalich!

Že by se tu skutečně uzavíral kruh? Je snad Feyn vytouženým klíčem k dlouho hledaným odpovědím?

Lilith zavrtěla hlavou.

"Co je?"

"Nic." Pozorovala, jak dodávka skoro až na konci přehlédnutelného úseku silnice projela branou, která se před ní automaticky otevřela -a stejným způsobem se za autem zase zavřela. "Půjdu hned teď. Můžeš jít se mnou, počkat, nebo - odejít."

Jeho pohled jí prozradil, že svůj názor v nejmenším nezměnil. "Počkám tu."

A Lilith šla.

Byly tu magické pasti? Nějaká jiná varovná zařízení, kromě oněch dobře viditelných videokamer na pilířích plotu?

Feyn tvrdil, že ne.

Lilith krátce zaváhala s proměnou ve tvora, pro něhož by vysoký plot, zajištěný ostnatým drátem, nic neznamenal. Avšak pak přece jen vyskočila ze stínu a vyzdvihla své proměněné tělo několika údery křídel do vzduchu.

Z ptačí perspektivy nevypadalo již členění navzájem propojených budov tak náhodně, jak se domnívala, když stála na ulici. Komplex měl tvar kříže. Mohla to být náhoda nebo úmysl, buď jak buď se necítila Lilith blízkostí této struktury nikterak ohrožena. Přesto se snažila co nejdřív stát na druhé straně plotu oběma nohama na pevné zemi. Úsek, vedoucí do nitra sídla klanu, minula bez povšimnutí. Že je Salem Enterprises těsně spjata s upíry, to věděla i bez této návštěvy. Přesto jí sotva napadlo, že by sídlo firmy mohlo být identické s novým sídlem klanu.

Přístup k shromaždišti se nacházel přímo na špici kříže. Lilith však přistála na spodním konci komplexu na ploché střeše, pokryté drobnými kamínky. Zpětná proměna jí nečinila žádné problémy a skřípění jejích podrážek bylo na tomto podkladu takřka zanedbatelné. Vadilo jí jen zpočátku. Bylo příliš nepravděpodobné, že by v takové výšce někdo mohl slyšet tak tichý zvuk. A kdo by taky naslouchal? Budova, po které se pohybovala, byla temná jako každá jiná v okolí. Ve tmě nikdo nepracoval - ani kreatury. Bylo by to nesmyslné.

S bledě červeným přísvitem před očima zamířila Lilith k nejbližšímu střešnímu okénku. Když se pokusila je otevřít, zjistila, že je zajištěné zevnitř. Ale jen s nepatrným úsilím se jí podařilo vyrvat ho silou. Také hluk při této její činnosti byl sotva o něco větší než zvuk jejích kroků.

Zatímco sestupovala po visutém schodišti za okénkem, pokoušela se navázat kontakt se symbiontem. Dosud jí bylo záhadou, v co se proměňuje při jejích netopýřích výletech. Během své transformace neměla Lilith čas zabývat se touto otázkou. Zbavit se ho tímto způsobem by bylo až příliš jednoduché, bylo jí souzeno -jako každému jeho nositeli před ní -, že ji opustí teprve až bude úplně na prahu smrti.

Lilith nejednou proklínala tento matčin dar - danajský dar - avšak na druhé straně nejednou byla ráda, že ho má. Vlastně skutečně selhal jen dvakrát: v boji S Landruem (příčina toho se mezitím vysvětlila nahlédnutím do Creannina životního osudu) a nyní při setkání s Feynem.

Kupodivu jí připadlo snadnější akceptovat to v případě Landrua. Jeho Lilith nikdy nepovažovala za "obyčejného" protivníka. Stále na něm ještě bylo něco příliš zvláštního a mocného.

Avšak Feyn...

Jak je mocný někdo, kdo vznikl z pletich zlodějky Kalichu? A jaký záhadný účel sledovaly její experimenty, které konala v opatství Beinn Dearg někdy v rozmezí let 1850-1880?

Když tam Creanna přišla roku 1881, byly zříceniny opuštěné. Jak dlouho už, nikdy nezjistila. A přece se tam od jakési netělesné bytosti dozvěděla své poslání...

Schodiště ji přivedlo ke komoře, ve které se nacházely různé uklízeči a čistící přístroje. Pak ale spatřila něco, co opět rozvířilo rej myšlenek v její hlavě.

Štěrbinou pode dveřmi padalo dovnitř světlo!

Okamžitě strnula na místě. Zpozoroval snad někdo, že sem vnikla? Byl už někdo na cestě sem, aby jí připravil odpovídající uvítání...?

Nějakou chvíli se chovala tiše a vyčkávala, okamžitě připravená vrhnout se zpátky na schody a utéci nahoru, kdyby nějaký stín na druhé straně dveří narušil světlo.

Když se však nic takového nestalo, setřásla strnulost. Dveře nebyly zamčené, chodba za nimi byla jasně osvětlená, a přece prázdná. Udiveně hleděla na to, že chodba vede podél vnější čelní zdi, která je na mnoha místech přerušena okny. Ještě jednou se ujistila, že nikdo není nablízku, pak přistoupila k nejbližšímu oknu a vyhlédla ven do noci.

Ven neunikal ani paprsek světla. Jakkoli se o tom nemohla okamžitě přesvědčit pohledem zvenčí, byla si nyní jista, že světlo zde svítilo po celou dobu, co budovu pozorovala. Tady-všude...

Pokračovala v další cestě a vzápětí zaslechla a pocítila jakési slabé dunění. Jako by vycházelo z podlahy, z nějakého nižšího patra.

Lilith předtím napočítala tři patra.

Zamířila ke schodišti na konci chodby. Byl tu taky výtah, ale po tom, co se od Feyna dozvěděla o hlídání Coddovy vily, nevylučovala, že by provoz zdviže mohl být pod dohledem.

Zatímco sestupovala dolů po schodech, dunění sílilo. Cítila jej v nohou, a bylo to nepříjemné. Současně si byla Lilith vědoma, jak málo konkrétních představ vlastně má o oboru, ve kterém upírská krycí firma podniká.

Na její konto šla například rozestavěná výšková budova na místě bývalého Lilithina rodného domu. Tabule odkazovala případné zájemce o budoucí byty na Salem Enterprises. Snad proto si Lilith myslela, že se firma zabývá obchodem s nemovitostmi a stavbou domů. A přece již tváří v tvář okolí měla pochybnosti. A co teprve uvnitř...

Chodby a schodiště se nedaly nazvat jen čistými, byly skoro dokonale sterilní. A ono dunění připomínalo buď příliš hlučnou klimatizaci anebo odstředivku.

Lilith se vzdala vymýšlení dalších neplodných hypotéz. Omezila se jen na nahlédnutí do mezipatra. Hluk, a tím si byla nyní již úplně jista, vycházel úplně zdola. Což znamenalo -opět - sklep.

O něco dál končilo schodiště proti kovovým dveřím.

Lilith neváhala a pootevřela je.

Hluk okamžitě ustal, avšak ona si toho sotva všimla, neboť její pohled se nedokázal odtrhnout od něčeho, co propůjčovalo Salem Enterprises novou, ještě hrozivější dimenzi...

Množství mrtvol plavalo v kolmo postavených skleněných válcích. Každá měla svou vlastní nádrž. Rány na krku prozrazovaly příčinu smrti, avšak nevypovídaly nic o tom, proč tu jsou těla zakonzervována jako pro medicínská studia. Dokazovaly jen jedno: že za zdmi Salem Enterprises se odehrává víc než jen projektování a ostraha pochybných stavebních projektů!

Mezi válci se pohybovali lidé v modravých pláštích a plastikových čepičkách, jaké nosí chirurgové. Pod ostrým světlem, osvětlujícím rozsáhlý sklep, tančily stíny. Ve středu místnosti uprostřed válců se tyčilo cosi jako tlakový kotel z pochromovaného lesklého materiálu. Kulatá okénka z tlustého pancéřovaného skla odolávala vnitřnímu tlaku a umožňovala ve výši hlavy pohled z několika stran do vnitřku zařízení, které bylo propojeno s válci. Toto bylo zajištěno hadicemi o síle paže,

které současně zvyšovaly stabilitu zařízení.

Veškeré stěny byly obloženy spoustou digitálních přístrojů, jejichž funkci Lilith nedokázala odhadnout ani přibližně. Neměla s čím srovnávat. To, co tu měla před očima, bylo pro ni naprosto nové. Mezi přítomnými neviděla ani jednoho upíra či kreaturu. Byli tu bez výjimky samí lidé, jejichž takřka dokonale přesné pohyby ovšem naznačovaly, že byli podrobeni patřičnému výplachu mozku. Stejně jako "vojáci", které na ni nedávno poštval Hora...

Lilith přemýšlela, jestli se má odvážit vstoupit do laboratoře. Avšak velký počet zaměstnanců ji odrazoval. Svoji vůli by dokázala vnutit tak nanejvýš jednomu, dvěma - nehledě už vůbec na ohrožení jejich zdraví s tím spojené. A navíc neměla nejmenší zájem zvýšit nebezpečí odhalení. Nebyla na to připravena. Neměla nejmenší tušení, s čím se tu setkává. Byla si jista, že tohle není jediné místo, kde se v tomto teritoriu konají nějaké neznámé aktivity. Dost možná každý trakt komplexu skrývá takovouto... laboratoř?

Ani po několika minutách nebyla z konání přítomných o nic chytřejší. Mrtvol si v podstatě vůbec nevšímali. Veškerá jejich pozornost byla soustředěna na tlakové zařízení, a co se v něm dělo, to Lilith bohužel ze svého stanoviště nebyla schopna rozeznat.

Po několika dalších minutách se rozhodla vrátit. Díky Feynovi znala nyní útočiště klanu. Když si ho prohlédne ve dne, snad se jí podaří zmocnit se některého z pracovníků a vyptat se jej...

Potichu zavřela dveře, které se ani na okamžik nenacházely v zorném poli zaměstnanců. Ale ani výtah za celou tu dobu nikdo nepoužil. Zdálo se, že pracují relativně samostatně a izolovaně. Dveře nebylo třeba zamykat, protože tyto marionety nemohou mít na útěk ani pomyšlení.

Lilith krátce zamrazilo, než se opět vydala po schodech nahoru. Nikoho nepotkala, a třebaže by ji zajímalo, co se nachází v ostatních patrech, rozhodla se, že to zjistí jindy a nyní se raději co nejrychleji vrátí k Feynovi. Možná, že on už ví, co se tu uvnitř provozuje. Možná jen čeká, až se ho na to zeptá...

Vše probíhalo dobře po celou cestu do komory, ze které byl přístup na střechu. Avšak ještě než opravdu otevřela dveře, pocítila přítomnost toho, kdo tu na ni číhal.

Také on musel vycítit ji, jak jí vzápětí prozradil jeho překvapený výkřik.

Lilith zhodnotila situaci ve zlomku vteřiny. Za těchto okolností bylo vše jasné: zřejmě někdo objevil násilně otevřený vikýř! A přece z toho upír nevyvodil takové důsledky, aby hned spustil poplach.

Poznal mě, pomyslela si Lilith. Ale nepočítal se mnou.

Jednala okamžitě a věděla, že záleží jen tom, jestli si symbiont pospíší, nebo ne. Pravděpodobně by zvládla upíra zabít vlastními silami. Ale pak by už nemohla zamaskovat, kdo sem touto cestou vnikl. A právě to v tuto chvíli považovala ještě za svoji trumfovou kartu.

Nezabíjet! pomyslela si a doufala, že její intenzívní přání svého adresáta najde.

Upír ji poznal. Lilith již dávno nebyla klanu neznámá. Od doby, kdy přímo před očima jeho členů zabila Horu a zničila několik dalších upírů, o ní dobře věděli.

Vrhla se na něho. Bestie se srazila s bestií, neboť ani Lilith si nedovolila žádné ohledy.

Tu zareagoval symbiont. Přiléhavá kombinéza jako by se náhle rozdělila na několik kusů. Pruhy látky o různé šíři se vymrštily jako řemeny karabáče a udeřily do tváře, hrudi, paží a nohou bytosti, ve které přebývala síla z šerého dávnověku.

Nyní však se jí postavila ještě větší moc, ještě ničivější síla...

NEZABÍJET! Lilith se zdálo, že z upírova zoufalého chroptění lze vyčíst, že symbiont sice zasáhl, ale nemíní se držet na uzdě - snad ani nemůže.

Nezabíjet! - tento příkaz byl nanejvýš nezvyklý.

Vzápětí však pocítila jakousi naději, třebaže další vývoj událostí byl nanejvýš bizarní. Symbiont nejenže svého protivníka svazoval, nýbrž několik svých chapadel zavrtal přímo do jeho hlavy. A pak -

A pak náhle vykřikla sama Lilith, neboť výběžky jejího živého oděvu se zavrtaly přímo do šíje také jí!

Už několikrát bylo Lilith dáno uvědomit si stín, doprovázející její život na každém kroku. Symbiont byl stále s ní. Nikoli však jako přítel, nýbrž vnucený partner. V podstatě měl vlastně navrch. Jednal, jak se mu zachtělo - nebo jak to odpovídalo neprůhlednému plánu, jímž se řídil.

A nyní si opět podmanil svoji hostitelku a ovládal Lilith jako již jednou v domě Fridayových...

Lilith se pokoušela mu vzepřít. Upír to zkoušel také.

Oba marně.

Bylo to, jako by nitky pronikly šíjí přímo do nitra Lilithiny lebky.

Její výkřik zanikl. Vše, co následovalo, dělo se v naprosté tichosti. Nikdo nic nezpozoroval. Nikoho nemohl tento příšerný pohled vyděsit.

Pruhy látky přivázaly Lilith upíra na záda. Byl k tělu ženy v roztrhané kombinéze připoután jako nějaký neživý balík. A pak Lilith začala vystupovat po schodech nahoru, s nepřítelem v batohu a se symbiontem za krkem.

Pociťovala, jak jí prudká bolest projíždí celým tělem. Žádné maličké, ostré háčky, nýbrž jako by se jí zavrtávalo do masa rozpálené železo. Že nemohla křičet, činilo její utrpení ještě větším.

Upírovi se muselo vést velice podobně.

Tak se dostali až na střechu. Udeřil je chladný noční vzduch. Táhnoucí mračna zakrývala hvězdy.

Avšak nic se nezměnilo. Pokračovalo to. Bez přestávky. Bez oddechu.

Impuls přiměl Lilith i jejího zajatce, aby se proměnili. Nevěděla sice, v co on, ale ona se vznesla na blanitých křídlech a vyrazila vzhůru, a bičujíc vzduch, zamířila směrem, odkud přišla, když sice nebyla volná, nicméně se ještě volná cítila.

Brzy poznala, jak se mýlila, když se domnívala, že přistane někde poblíž Feyna. Že tam to mučení ustane.

Namísto toho letěla dál. Nejméně dvě tři míle. Cílem symbiontu byl nedaleký lesík. Tam přistál. On rozhodoval, kdy se stáhne z Lilith nazpět.

Jen zní...

Nejradši by si tu nestvůru strhla z těla, ale to nebylo možné. Pravděpodobně existuje způsob, jak by mohl nositel symbiont zničit -avšak jen kdyby byl svolný i ke své smrti.

A to Lilith nebyla. A nebude - snad - nikdy.

Ještě omámená předchozí bolestí

zírala do nízkého porostu mezi stromy. Upír už nebyl přivázaný k jejím zádům - ležel na zemi.

Kopal a tloukl kolem sebe. Medůzí nitky se do něho stále ještě zavrtávaly. Ale Lilithiny naděje, že ho bude moci vyslechnout, aby se dozvěděla něco o Salem Enterprises, skončily skoro vzápětí.

Symbiont ignoroval její přání. Odložil veškeré skrupule a jako o závod vysával upírovi ze žil jeho černou krev. Současně s tím započalo rozpadání uneseného.

Lilith jen bezmocně zatínala pěsti.

Náhle vedle ní přistál Feyn. Také on ovládal celý rejstřík upírských proměn - nejen proměny tváře.

"Co to bylo?" zeptal se. "Viděl jsem tě, a tak jsem letěl za tebou!"

"Jak jsi mě poznal?" zeptala se Lilith stísněně.

Usmál se a mlčel.

Rozbolavělé nervy se zvolna uklidňovaly. Její oči marně pátraly po upírových pozůstatcích.

Feynův pohled vyhledal její. "Ten chlapík není k zahození," řekl.

"Kdo?"

"Ta potvora, co tě krášlí. Co se stalo, mi můžeš povědět později. Teď je fakt, že impuls smrti směřuje přímo sem. Takže si ještě jednou procvičme ukázněný ústup..."

"Zdá se, že v tom jsi pravý mistr."

"Jsem mistr umění přežít," opravil ji. "Přežít se dá jen tehdy, když nemusíš být vždycky za každou cenu hrdina."

"Děkuji za tip."

Blahosklonně se usmál. "Mohla bys poznat mnohem více z pokladnice mých zkušeností... Ale teď už pojď!"

"Co je s tou ženou, co nás sem dovezla?"

"O tu jsem se už postaral."

Lilith by se ráda dozvěděla, co pod tím má rozumět. Avšak stíny, objevivší se pod plynoucími mračny, jasně signalizovaly, že už nezbývá čas.

Blížili se.

Skuteční páni tohoto města.

"To bylo o vlásek!"

Feyn to však viděl jinak. "Stále ještě nevyužili všech svých možností. Pomalu tuším, proč jsme povoláni k tomu, abychom je zničili. Jsou omylem přírody. Jejich moc, která je nadřazuje lidem, je dělá línými a pohodlnými. Ale nikdy by pole nevyklidili dobrovolně..."

Jeho způsob, jak mluvil o svých bližních, jej Lilith odcizoval stále víc. Náhle už vůbec netoužila sdílet s ním společný pokoj. Chtěla se podívat po Duncanovi. Cit jí říkal, že už nesmí potlačovat odpovědnost, kterou vůči němu má. On ji potřebuje. Když ho večer opustila, vypadal jako člověk, kterému právě lékař sdělil, že je nevyléčitelně nemocný.

"Kam jdeš?" zeptal se Feyn, když se od něho ještě před dveřmi jejich pokoje oddělila.

"Zajdu ještě k Duncanovi."

"Proč?"

Neměla chuť se s ním pouštět do diskuse. Nemusela se mu zpovídat. Feynovi ne.

Zatímco prošla chodbou a šla dál, on zůstal stát. Ulevilo se jí, že nejde za ní.

Duncan na její zaklepání neotevřel. A protože dveře nebyly zamčené, vstoupila dovnitř.

Pokoj byl malý. I bez světla viděla, že je naprosto prázdný. Duncan v něm nebyl.

Také malá místnůstka, sloužící za koupelnu, byla prázdná.

Lilith se zaraženě vrátila zpět na chodbu. V penzionu vládlo ticho jako v hrobě. Ospalý noční vrátný sotva zaznamenal její návrat, což samozřejmě souviselo s tím, jak jej ovlivnila.

Třebaže Lilith nevěřila, že by si Duncan šel jen tak protáhnout nohy, došla k recepci a zeptala se stařík za recepčním pultem.

"Odešel předhodinou," prozradil jí.

"Sám?" Lilith se zdálo, jako by jí pod kůží běhali mravenci. Celou dobu cítila, že se s Duncanem něco stane. Avšak stále čekala, že se pokusí podniknout něco proti ní. Že prostě jen odejde, to by ji nikdy nenapadlo.

"Odešel sám?"

"Ne."

Svědění bylo ještě intenzivnější.

"Kdo byl s ním?"

"Jeho televizor."

Prudce zvedla hlavu. Měla pocit, že se jí recepční vysmívá. Ale stařík na židli za pultem byl naprosto vážný. Když zopakovala otázku ještě jednou, odpověděl naprosto stejně. Lhát nemohl. Byl pod vlivem její hypnózy.

Bylo to ještě bláznivější, než jak to znělo. Představa Duncana, jak odchází z hotelu s televizorem pod paží, byla komická bez špetky humoru.

"To už jsi zpátky?" zeptal se jí Feyn poněkud zlomyslně, když se objevila v jeho pokoji. Zřejmě ji nečekal tak brzy.

Vyprávěla mu, co se dozvěděla. Nemohlo nijak uškodit, když Feyna zasvětí do problému.

"Už celou tu dobu se tě chci zeptat, jak jsi vlastně k té figurce přišla," zareagoval upír. "Naprosto tě není hoden."

Lilith mu jeho aroganci nezazlívala. Zároveň si nemohla nalhávat, že v jeho slovech je přece jenom zrnko pravdy.

Takový náhled ji samotnou poněkud překvapil.

"Už jednou byl pryč," řekla zamyšleně.

"Dlouho?"

"Několik měsíců."

"Asi měl dobré důvody." .

"Velmi dobré."

"Jaké?"

"Byl mrtvý."

Tohle učinilo dojem zjevně i na Feyna, jenž se současně s naprostou samozřejmostí svlékal. A přece - k Lilithině úžasu - po ní nic nechtěl...

Byla to nová situace.

Ještě nikdy nemělo žádné mužské tělo pro Lilith takovou přitažlivost a ještě nikdy nepociťovala tak silné zábrany, aby se jej byť jen dotkla.

Podezírala jej, že ji chce zmást. Patřilo to k jeho hře, která začala od chvíle, kdy se jí otevřel...

Avšak ani to nevěděla jistě.

Vůbec se jí nevyptával, co zažila v traktu Salem Enterprises. Ležel vedle ní na zádech, ruce složené na svalnatém břiše a s očima zavřenýma. Vše na něm bylo uvolněné.

Všechno.

A přesto věděla, že nespí.

"Co vlastně spojuje Heraka s tou fingovanou firmou - víš to?"

"Horu," opravil ji, aniž to působilo malicherně. "Ne, nemám tušení. Je pro tebe důležité se to dozvědět?"

"Všechno je důležité." Kombinéza na jejím těle vypadala jako nová. Všechno, co symbiont udělal Lilith a své oběti, vypadalo naprosto ideálně tváří v tvář tomu, jak se nyní opět prezentoval.

"Už jsi o tom přemýšlela?" zeptal se Feyn. Oči měl zavřené. Proč by je taky otvíral?

"O čem?"

"O nás."

"Obávám se, že mám jiné problémy."

"Jaké?"

"To jsou moje problémy."

"Kdybys z nich udělala naše, byly by řešitelnější."

"O tom pochybuji."

"Stálo by to za pokus."

Ne. Nebyla ochotna vyložit víc, než co mu řekla o Duncanovi. Nebo o Beth, na jejíž uzdravení čeká jako na horkém uhlí. Nebo...

Může mu důvěřovat? Bytosti, stvořené Kalichem? Výtvoru sirnooké?

Udělal už dost, aby ji přesvědčil.

"Ty rukavice si nesundáváš nikdy?"

"Ale ano."

"Kdy?"

"To se můžeš dozvědět..."

Věděla, co jeho odpověď znamená. A on věděl, že ona na to myslí. Jeho sebevědomí byla čirá nafoukanost. -a probouzelo v ní zlost. "Na to si ještě dlouho počkáš!"

"Nevíš, o co se připravuješ."

"Snad... Ale teď mi ještě řekni víc o své minulosti. Musím tě poznat blíž, než..."

"Než co?"

"Než vůbec začnu o nás přemýšlet."

"Už teď moc přemýšlíš - to je tvůj největší problém."

Její pohled sklouzl po jeho těle. Jeho nahota jí dost vzrušovala, třebaže jeho nezakryté pohlaví v tomto stavu mělo minimální přitažlivost a rovněž jen minimálně pohoršovalo.

"Přiznej si, že jsi do mě blázen,"

Bylo to, jako by ji chtěl provokovat.

Lilith se cítila jako na rožni. "Samozřejmě. Ale nechám tě v nejistotě. Nemůžeš zatajit, že mě chceš."

"Vypadám tak?"

"Tvoje nepochybná síla spočívá v přetvařování."

Zasmál se.

Jako by z něho poprvé spadlo to, co Lilith právě nazvala pravým jménem. Zvedl se, zůstal sedět a obrátil se k ní obličejem. Se stejným úsměvem vnořil svůj pohled do jejího.

"Proč se bráníš?"

"Protože si chci ponechat jasnou hlavu."

Právě to jí připadalo čím dál těžší.

"Pak si za to můžeš sama. Nic bych si nepřál víc, než takovou družku, jako jsi ty. Spolu bychom své poslání měli v hrsti -"

"Přestaň!"

Znovu se položil. Uvolnil se a zavřel oči.

Lilith, třebaže ležela vedle něho, se opět cítila sama.

Když se ozvalo zaklepání, bylo právě poledne.

Feyn odešel asi před hodinou. "Bez obav, já se vrátím," slíbil a bylo možno se obávat, že to dodrží.

Lilith se nejprve domnívala, že to je on, proto nereagovala. Teprve po opakovaném klepání vstala a šla otevřít.

"Duncane! Zatraceně, kde jsi byl?"

Trhl sebou. "Přestaň křičet. To si musím dopředu vyžádat tvůj nebo jeho souhlas, když si chci protáhnout nohy?"

Vtáhla ho do pokoje a zavřela dveře. "Cos udělal s tím televizorem?"

"Televizorem?"

Bylo to jako vždycky. Nelhal. Nehrál si na nevinného andílka. Prostě zase vůbec o ničem nevěděl.

"Chceš mi zapřít, že jsi vzal ze svého pokoje malý televizor a odešel s ním z penzionu?"

"Co říkáš, je absurdní! Proč bych to k čertu měl -"

"To chci vědět já od tebe!"

"Nesmysl..." Obrátil se k odchodu. "Přišel jsem, abych tě požádal o laskavost. A ne abych se zase nechal obviňovat

z něčeho, co jsem neudělal. Ale s tebou už není žádná řeč. Začalo to, když se k nám připojil ten Feyn - všimla sis toho vůbec? Ne já, ty se chováš divně!"

Vzala ho za ruku. Na jeho odpor nebrala ohled, vyvlekla ho na chodbu a dál k jeho pokoji.

"Co vidíš?" Její gesto bylo jednoznačné.

"Televizor je pryč," řekl, vytrhl se jí a vzdorovitě dodal: "Pořád ještě nevím, co s tím mám já společného. Nebylo zamčeno. Mohl ho vzít každý..."

"Recepční tě viděl."

"Lže."

"Kdyby ses slyšel! Kde jsi,k čertu, byl?"

"Jen se projít. Opatřit si nějakou maličkost..."

"Co?"

Ukázal na stůl. Byl na něm skládací mapa a hromádka různých bedekrů. Bylo takřka zbytečné číst tituly na jejich deskách. Lilith už předem věděla, které země se týkají.

"Irák," přečetla si přesto. "Pomalu začínám mít podezření, že ze mě schválně děláš blbče! Řekni už konečně, co to znamená!"

"Zajímá mě to. Je to zakázané?"

"Ne, pokud tě to skutečně jen zajímá. Ale proč mám pořád ten zatracený pocit, že se jen vymlouváš?..."

"Nevím!"

Přinutila se, aby nevybuchla ještě víc. "O jakou laskavost jsi mě chtěl požádat?"

Zamračeně pokrčil rameny. "Jen o trochu peněz."

Ukázala na stůl. "Aby sis mohl opatřit další věci tady o tom?"

"To je moje věc."

"Možná." Nechala ho prostě stát. "Mám na tebe zatracený vztek! Počkej, až vychladne. Pak se zkus zeptat znovu..."

Nevypadal, že by to považoval za spravedlivé. Ale ona nemohla, nechtěla jinak.

Na zpáteční cestě do pokoje, který sdílela s Feynem, si uvědomila něco, co nejenže komplikovalo její nynější soužití s Duncanem, ba činilo jej takřka nemožným: Nemohla s ním nic podniknout. Byl jí stále jen přítěží. To, co by umožňovalo mezi nimi nějaký vztah, nacházel snad ještě tak on u ní - avšak nikoli ona u něho. Duševně se rozešli už dávno, nehledě na to, zda žil, nebo se zmítal v nějakém nepřirozeném, nepochopitelném stavu. Těch několik měsíců, co se jeden druhému ztratili z dohledu, se on nevyvíjel.

To byl hlavní problém!

Lilith nemohla zůstat tímto časovým rozpětím nepoznamenána. Kolikrát se jí dokonce zdálo, že existuje stále ještě nějaká její vazba ke ztracenému útočišti, ve kterém vyrostla. Jeho vliv nacházela všude.

Hodiny jdou dál, nepochybovala již o tom, co se jí zpočátku zdálo sporné. Dotahovala nevybrané dva roky, které měla ještě strávit v nitru DOMU-den po dni!

Za patnáct měsíců se ukáže, jestli měla pravdu, nebo ne. Pak uplyne stoletá lhůta. Datum hrůzy, to si musela přiznat. Nikdo jí neřekl, co bude pak.

Jaká pak bude ona. Téměř nepochybovala, že se v boji proti upírům rodí něco velikého.

Tato myšlenka jí naháněla strach. Bylo jen přirozené, že ho v sobě zatlačovala dál a dál. Ale jednoho dne už nebude kam...

A už se vrací další...

"Kde jsi byl?" zeptala se Lilith.

"Posílit se," odpověděl Feyn.

"Zabíjíš, abys dostal krev?"

"Týne?" Ne."

"To mě uklidnilo. Já taky ne."

Třebaže si namlouvala, že dokáže rozeznat lež od pravdy, tato odpověď jí způsobila v ústech nepříjemnou pachuť. "A nákazu přenášíš?"

"Nikdy jsem se o to nestaral..."

Alespoň toto mu mohla věřit bez výhrad.

"Ta moje včerejší odměřenost mě mrzí," začal vysvětlovat bez přechodu. "Ještě nikdy jsem se nesetkal s někým, kdo by pro mě skutečně něco znamenal. Jak bych se tedy mohl umět chovat v takové situaci?"

Stál u okna se zavřenými okenicemi, třebaže venku byl jasný den. Jeho výrazný obličej (ponechával si od chvíle, kdy se poprvé setkali, již stále tentýž) vypadal vážně a vyrovnaně. Držel se zpátky. Hlasité tóny vyměnil za tlumené, ohleduplnější, jako by chtěl vše napravit. Lilith jej nechala mluvit dál, aniž by jej popíchla nějakou jedovatostí.

"Pokusím se ti pomoci," řekl nakonec.

"S čím?"

"To se dozvíš, až se vrátím."

"Úplně bez tajností by to asi u tebe nebylo možné,co?"

Zavrtěl hlavou - jeho gesto působilo ve svém napodobování gest lidských jako anachronismus. "Pokusím se změnit. Ale snad bys i ty měla přemýšlet, co jsi za tajnůstkářku. Všechno, co o tobě vím, je, že o tobě nevím nic."

A s touto podivnou slovní hříčkou odešel.

Lilith ho nezdržovala, ale předsevzala si, že bude o jeho radě přemýšlet. Sama nevěděla, proč je jí tak zatěžko ho přijmout za spojence.

O několik minut později než Feyn také ona opustila penzion. Aniž by Duncanovi něco řekla. Když si může dovolovat

takové eskapády on, proč ne ona. Alespoň si nemusí vyčítat, že je sobecká.

Aby si zjednala větší jasno ve věci Salem Enterprises, vybrala si nejbezpečnější a nejpřímější způsob, který ji napadl.

Starou ctihodnou budovu Sydney Mornig Heraldu znala už z osobní zkušenosti. Právě tak jako Moe Marxxe, vychrtlého, arcikonzervativního šéfredaktora listu, u něhož byla zaměstnaná také Beth.

"Spletla jste si dveře..."

Nepoznal ji. Ale ona jeho ano. Na oživení jeho krátké paměti bude čas ještě později.

Lilith jej přesvědčila, že jí musí pomoci. Rychle a diskrétně. Rázem se stal přívětivější a nabídl jí svoji vlastní židli. Pak nasadil na Lilithin problém jednoho bystrého spolupracovníka.

"Nechcete se něčeho napít?"

"Ne od vás, děkuji." Lilith obrátila hlavu. Celá prostorná kancelář redakce ležela před ní. Beth při svém příchodu nikde neviděla a také nyní bylo místo, na kterém její přítelkyně vždycky pracovala, opuštěné.

"Ukázala se tu dnes už Beth MacKinsayová?"

Marxx protáhl obličej. Ani v hypnóze si neodepřel dát najevo lhostejnost, co se týče spolupracovníků. "Ale ano."

Lilith rázem viděla příležitost informovat se o aktuálním stavu své přítelkyně, aniž by ji musela osobně navštívit. Feynovo objevení věci trochu zamotalo. "Jak se chová?"

Marxx se na ni tázavě zadíval.

"Změnila se nějak?"

"Už nějakou dobu to má v hlavě nějaké pomotané," zavrčel s neskrývanou otevřeností. "Nemohl jsem ji vystát, když mě nenáviděla. Ale odporná přítulnost, kterou mi teď projevuje, je mi snad ještě protivnější...!"

Lilith polkla. "Kdy k vám byla naposled tak ‚odporně přítulná'?"

"Sotva před hodinou," procedil mezi zuby.

Takže všechno při starém. Pořád ještě při starém. Zůstala tedy zatím jediná, u které nedošlo ke zpětnému obratu...

A pak se rozhodla k něčemu, co dosud odkládala. "Mohl byste mi, zatímco budeme čekat na ty rešerše, zprostředkovat jeden telefonát?"

"Kamkoli si přejete."

Přívlastek, kterým označil Beth, seděl i na něho. Odporně přítulný.

"Do Evropy. Muonio v Laponsku. Volaná osoba Frans Stalheim."

Moe Marxx zavolal do ústředny. A chvíli nato byl Stalheim - navzdory velkému časovému rozdílu - na drátě.

Lilith ani nemusela říci své jméno. Stalheim ji poznal, jakmile uslyšel její hlas.

"Problémy?" zeptal se, jako by už nějaký čas měl předtuchu.

"Obávám se, že to je slabý výraz."

"Tak mluv. Vím už od Hemsfielda, že se jeho pacienti uzdravili i bez podání séra. Ale tady nejde o Hemsfieldovy pacienty, že? Komu jsi to sérum podala?"

..Ty jsi jasnovidec?"

"Kdybych byl, pak bych věděl, co jsem udělal špatně."

"A proč si myslíš, že ses dopustil nějaké chyby?"

" Hemsfield mi obšírně vyprávěl o tvé návštěvě. Dokonce i on si všiml, že něco tajíš. Nebo někoho. Vždycky nám bylo jasné, že skutečný počet nakažených neznáme. Já jsem mezitím už získal naprostou jistotu, že za tím tvým angažováním se ve věci séra byly jen osobní důvody..."

To na ni udělalo dojem. Avšak nepokračovala. Nebyl na to čas. "Jestli se to potvrdí, nikdy si to neodpustím."

"Nějaký ...přítel?"

"Přítelkyně."

"Tys jí to sérum píchla bez lékařského dohledu?"

"Ano."

"Komu ještě."

"Jinak nikomu."

Slyšela, jak mu uniklo úlevné oddechnutí. Z jeho hlediska to bylo opodstatněné - z jejího však ne.

"Jaká byla její reakce?" zeptal se.

"Usnula-jak jsi předpovídal. Myslela jsem, že až se probudí, bude zase zdravá."

"Ale nebyla." Ne "

"Snad to bude jen trvat trochu..."

"Ale všichni ti, kteří sérum nedostali, jsou už zase jako dřív," přerušila ho. "Také ten, který byl infikován současně s mojí přítelkyní. Podle Hemsfieldovy teorie trvá samočinný rozpad původce ve všech organismech stejně dlouho. Moje přítelkyně by tedy už měla být dávno zdravá. Ale není tomu tak. Ba právě naopak to vypadá, jako kdyby v jejím případě sérum zabránilo uzdravení..."

"To mi nedává smysl," řekl chraptivě. " Ale provedu ještě nějaké testy. Beztak mi tvé podezření nedá spát. Mám to sérum právě tady. Hned se do toho pustím."

"Doufám, že tu chybu najdeš." Zavěsila.

Moe Marxx na ni nepřítomně zíral.

O chvíli nato se objevil pracovník s informacemi o Salem Enterprises.

"Mohl bych vědět, proč vás ta firma zajímá?" zeptal se šéfa.

"Ne," odpověděl Marxx nemilosrdně a vyrval mu papír z ruky. "Děkuji. Zavolám vás, budu-li mít nějaké další otázky."

Byl zvyklý, že nechápou jeho příkazy.

A když znovu osaměli, přečetl Moe Marxx učitelským tónem z papíru: "Salem Enterprises. Institut pro biogenetiku.

Před čtvrt rokem přešel ze státního do soukromého vlastnictví..." Pak následovala série jmen členů správní rady, která ovšem Lilith neříkala vůbec nic. Nicméně to nejzajímavější se beztak dozvěděla na samém začátku - Institut pro biogenetiku.

"Ví se, čím se ten podnik převážně zabývá?"

"Výzkum odolnosti škůdců proti prostředkům na ochranu rostlin."

"Mohu?" Lilith vstala a natáhla ruku.

Podal jí lístek a ona mu navrátila nevinnou nevědomost. O chvíli později se velký misogyn Marxx sám v duchu ptal, kdo je ta černovlasá superkočka, odcházející mezi řadami redaktorských stolů k výtahu. Ale dlouho se tou otázkou netrápil. Pracoval dál jako jindy.

"Salem Enterprises?" vybafl ještě po delší chvíli na pracovníka, který se pouze odvážil decentně zeptat, jestli byl spokojen s informacemi o té firmě. "Já že něco takového nařídil? Proč by mě měla zajímat nějaká zatracená hnojárna...?"

"Měla by ses ho zbavit. A to rychle. Je mi záhadou, jak můžeš jeho snést a mě ani nedáš šanci! Něco skrývá. Nedá se mu důvěřovat -a navíc nám překáží!"

Otázku, na koho si Feyn stěžuje, Lilith po své návratu do penzionu ani nemusela klást.

"Co sestálo?" zeptala se. "Kde je?"

"Byl chvíli tady. Lamentoval, že už to dál nevydrží. Prosil mě, abych zmizel a nechal tě na pokoji. Potom tady chtěl na tebe čekat. To bylo asi před dvěma hodinami. Když nebyl k vyhození, odešel jsem z domu. Už jsem říkal, že ho nemám rád. Když jsem se před pár minutami vrátil, už tu nebyl."

"Je ve svém pokoji?"

"Podívej se sama. Nebo ještě lip: nech ho být. Měli bychom odtud zmizet. Sami dva. Kromě toho..."

"Co?"

"...mám pro tebe novinky, které tě budou zajímat."

Ještě dřív než Lilith projevila zájem, prověřila si podezření, které v ní Feynovo líčení vzbudilo. Bylo oprávněné - a ještě něco ji napadlo.

"Zmizel i náš televizor!"

Feynovi zjevně naprosto unikla ztráta tohoto kusu inventáře. "Bezpochyby není mnoho možností, kdo ho mohl odnést," usoudil.

Lilith otevřela zásuvku. "Sebral všechny peníze, které jsem měla schované v komodě...," řekla. "Pomalu se obávám o jeho rozum. Nedivila bych se, kdyby se po čase zase objevil celý zkroušený a s hromadou nakoupených zbytečností!"

"Pusť ho k vodě!"

"To nemohu."

"Nijak se ti za tvoji věrnost neodvděčí."

"Jak to můžeš vědět?"

"Můj cit mi to říká - a tvůj taky. Měla bys ho už konečně poslechnout."

"Promluvme si teď o té tvojí novince. O co jde?"

"O Salem Enterprises. Něco jsem pro tebe vyčmuchal, a mohu říci, že se to vyplatilo..."

"Ten nový Hora," začal Feyn své senzační povídání, "je mazanější, než jsme si mysleli. Velmi ctižádostivý, zjevně se chystá přejít do útoku. Ten zabiják, najatý na tebe, byl jen jedním kamínkem mozaiky, kterou si chce získat respekt celého plemene."

"Nechoď kolem horké kaše. Co jsi zjistil?" Jediným slovem neprozradila, co už ví o Salem Enterises.

"Navštívil jsem tu průmyslovou čtvrť ještě jednou za denního světla - a třebaže všude v okolí vládl čilý ruch, měl jsem štěstí." "Štěstí?"

"Jednoho z nich jsem chytil." Feynovy oči zářily pýchou. "Jednoho z těch vědců?" "Jednoho upíra," řekl. "Potloukal se tam poblíž. Uviděl mě a poznal mě. V podstatě mi nezbývalo nic jiného, než ho skřípnout." "Zabil jsi ho?"

"Nejprve jsem ho vyslechl a pak zabil."

Lilith chvíli mlčela. Zkoumavě pozorovala Feyna, který se zase choval trochu jako superman. Ale bylo to ještě snesitelné - a proto důvěryhodné.

"Jakými prostředky jsi ho vyslýchal?"

Vyhýbavě řekl: "Ušetřme si nepěkné detaily. Důležité je, že věděl dost o smyslu a účelu toho institutu." "Institutu?" zahrála nevědomou. "Takže ne firma?"

Jeho úsměv byl tak záhadný, že si na okamžik nebyla jista, jestli ji už dávno neprohlédl. Ale nijak ji v tom neutvrzoval. Řekl: "Hora se vydává po docela nové cestě. Jako nikdo jiný, koho znám, spojuje stav lidské vědy s možnostmi, které mu jsou dány coby upírovi." Četl otázku v jejích očích a odpověděl: "Magie. Mluvím o magii - ve spojení s experimenty genového inženýrství!"

Náhle pocítila pod kůží na hlavě mrazení, aniž by věděla, kde se vzalo. "A k čemu to?"

Feyn ji nechal chvíli škvařit. "Nejsem žádný odborník. Ty taky ne. Laicky vyjádřeno, pokouší se o odstranění stěžejního problému našeho plemene. Něčeho, co nám ztěžuje bytí na Zemi, kde se stále nacházejí lidé, kteří se úporně přidržují své špatné víry." O čem to mluví?

"Určitě máš taky nějaké zkušenostmi s pevnostmi a symbolikou, za kterou se skrývají..."

Pochopila. Měl na mysli kostely. Myslel kříže a posvěcenou zemi. A vše ostatní, spojené s touto obtížnou vírou.

"No a?" zeptala se. "Co proti tomu chce Hora dělat?" Jméno jednou již poraženého nepřítele jí pořád ještě nešlo lehce přes jazyk.

"Jestli jsem to správně pochopil," řekl Feyn, olízl si rty a nemohlo být pochyb, že je přesvědčen, že zná pravdu,

"Hora se pokouší pomocí vědy a magie izolovat a získat z lidských těl gen, který nás upíry do budoucna má učinit imunními proti veškerým škodlivým vlivům tohoto náboženství! Dále se tam pak zřejmě pracuje na tom, jak odstranit jistá znamení, která nás zrazují. Například to, že nemáme stín a že zrcadla neodrážejí náš obraz..." Kočka byla z pytle venku. A Lilith vypadala docela vyvedená z míry.

"Myslíš si, že je to možné?" "V dohledné době možná ne, ale za nějaký čas - proč ne? Je na tom cosi naprosto fascinujícího..."

O tom Lilith nepochybovala. Současně ale viděla i další důsledky. Bezpochyby by její úmysl zničit Staré plemeno nebyl Horovým úspěchem právě usnadněn. Právě ono náboženství, které také jí působilo značné potíže, bylo v minulosti jediným účinným prostředkem proti upírům.

Lilith se rozhodla podniknout vše, co bude v její moci, aby takové budoucnosti zabránila. "Nepředstavitelné..."

Feyn mlčel.

Nastal večer, nastala noc... Duncan se stále ještě nevrátil, a když Lilith pozorně prohlédla jeho pokoj, zjistila, že dokonce i něco z toho, co si mezitím opatřil, zmizelo. Především veškeré mapy.

"Aspoň ti ušetřil rozhodnutí, ke kterému ses už dávno měla odhodlat," komentoval to Feyn. "Za to bys mu měla být dokonce vděčná."

Pokoušela se na to hledět stejnou optikou, avšak přesto ještě potají chovala naději, že se u ní Duncan zase brzy objeví - ať už se právě teď zdržuje kdekoli.

Vzrušené hlasy ji v pozdní hodinu vylákaly dolů k recepci, kde musel noční vrátný odrážet obvinění některých hostů, kteří - jak se ukázalo - se stali obětmi krádeží. Někteří se vrátili až teď a všimli si ztráty. Jiní byli teprve hlasitým hovorem u vrátnice upozorněni na to, že také jim nějaké cennosti chybí.

Stále hlasitěji se ozývalo volání po policii. Pod narůstajícím nátlakem nakonec recepční zalarmoval strážce pořádku, současně se však bránil obviněním, že je se zloději spřažen. Nikde nebyly žádné stopy násilného vniknutí, a jen on měl klíče těch, kteří šli ven.

"Radši se stáhněme," navrhl Feyn, který Lilith dolů doprovodil. "Ani pro našince není radno dostat se mlýna byrokracie. Většinou je třeba nesmírných nákladů, aby se z toho dalo nějak vymotat..."

Nikdo si jich nevšímal. Ani když přišli, ani když odcházeli. Uvítala je temnota jejich dvojpokoje. Lilith si lehla na postel. Feyn ji s naprostou samozřejmostí následoval. Bok po boku, obrácení tváří k pelesti u zdi, naslouchali vzdálenému mumraji hlasů.

Když se jí dotkla jeho ruka a symbiont se okamžitě reflexivně stáhl z místa doteku, oba to rázem elektrizovalo. Náhle jako by se jí něco stáhlo v břiše. Byl to příjemný pocit. Vysoké napětí. Zatočila se jí hlava.

Mlčky na něho pohlédla.

Během jediného okamžiku se Lilith před vnitřním zrakem odehrála ještě jednou celá ta revue, kterou jí připravil. Zabiják, najatý Horou, jenž zemřel Feynovou rukou. Pak pro ni vyzvídal u upírů, v Salem Enterprises. On...

Ruce, zaslechla hlas ve své hlavě. Jeho RUCE.

Docela zapomněla na fetiše, které měl dosud stále navlečené na rukou. Odkaz jeho "matky" -rukavice, pociťované jako nahá kůže. Jako by nebylo žádné přehrady mezi kůží a kůží...

A přesto jí vadily.

"Sundej si je," požádala jej zastřeným hlasem. Náhle jí bylo docela jedno, že i symbiontu činí potíže nějak se s Feynem vyrovnat.

Jenom Feyn jí teď nebyl lhostejný. Náhle ji jako lavina zavalil pocit, že ho potřebuje. Teď - a pak!

Dokázal jí, že nemohla najít lepšího spojence, takže už neviděla žádný smysl v tom, aby se dále vzpírala citům, které v ní dávno narůstaly k výbuchu.

Přisunul se k ní blíž. Oběma rukama ji hladil po nohou a bylo vidět, jak se látka symbiontu pod jeho dotyky rozevírá, ba doslova prchá.

"Fascinující," zamumlal. "Ještě nikdy jsem žádnou ženu tak snadno nesvlékal..."

Chtěla, aby mlčel. Chtěla ticho, žádná zbytečná slova. Její slast narůstala tak prudce, až se toho začínala Lilith obávat. Kupodivu to neustávalo. Jen její touha najít konečně rovnocenného partnera, nyní vzrostla v odůvodněnou naději.

A pak již odložila poslední zbytek racionálního uvažování.

"Miluj mě!" vydechla - aniž by se zdržovala otázkou, zdali je bytost jako Feyn kromě činu schopna také citu, aby tuto její prosbu splnila. "Ale sundej si ty rukavice!"

Položil se na ni.

Přítulně.

Obkročmo se posadil na její stehna.

Šššššššššš! Symbiont se docela rozestoupil. Náhle před ním ležela docela nahá, kromě nepatrného zbytečku živého tkaniva.

Feyn si přetáhl přes hlavu košili. Pak se položil, rozepnul si poklopec a vyzval Lilith: "Pomoz mi!"

Zatáhla za konce jeho nohavic a po chvíli už na ní opět seděl. Tentokrát stejně nahý jako ona a jeho postupující erekce byla nepřehlédnutelná.

Tento pohled Lilith nadobro usmířil, takže mu už nezazlívala chlad, s jakým včera ležel vedle ní.

"Rukavice," připomněla mu. "Tak dělej!"

"Když si to tak přeješ..."

Levou rukou popotáhl za konečky každého jednotlivého prstu pravé ruky a stáhl si tenkou, jakoby koženou "slupku". Pak totéž provedl i s druhou rukavicí a nakonec obě lhostejně odložil vedle sebe.

Lilith na jeho ruce vrhla jen krátký pohled. Avšak její zvědavost jí nedala.

"Co je to?" Ukázala na jeho levačku.

S úsměvem rozevřel dlaň a ukázal jí krásné umělecké tetování na její vnitřní ploše. "Památka," řekl pohotově. "Po matce - stejně jako ty

rukavice. Je to velice intimní. Chráním se toho, abych je ukazoval každému."

"Co to představuje?" Lilith se musela podivovat tomu, že ji ten motiv přitahuje a nikoli odpuzuje, jak by bylo normální.

Tetování znázorňovalo kříž, kolem kterého se ovíjel had.

"Hada na kříži," řekl Feyn. "Myslím, že to má nějaký gnostický význam... Víc nevím."

Proč nedokázala uvěřit v upřímnost těchto slov?

Lilith si vzpomněla na krátkou bolest, kterou pocítila, když ji před časem Feyn touto rukou chytil. Avšak nevěnovala tomu pozornost. I přes to malé přerušení byla stále ještě polapena horečnou vášní. Nejprve bude třeba ukojit tu.

Feyn jako by vycítil, co se v ní děje. Naklonil se dopředu a políbil úžlabinu mezi jejími ňadry. Cítila na hrudi dotek celého jeho obličeje. Blízkost, kterou dosud odmítala. Proč, to v tuto chvíli už naprosto nechápala.

Jeho jazyk zanechával vlhkou stopu, zatímco pravou rukou krátce stiskl její ňadra. Působilo to jako gesto dvornosti. Něco, co by jí rád udělal, aniž by si ji vzal hned teď a natvrdo.

Ten hlupáček!

Vem si mě! pomyslila si Lilith. Chtěla to stejně jako on. Nemohla se už dočkat. Něžnosti, které jí jindy byly před tím nebo i po tom tak příjemné, se jí nyní jevily jako zbytečné zdržování, které nebyla její netrpělivost ochotna snášet.

"Pojď...!" Vymrštila se nahoru, strhla ho na sebe a položila se na záda. Pochopil, když jej stiskla svými stehny, a vklouzl do jejího véčka, které se mu otevřelo. Lilith vykřikla a ztratila nad sebou zbytek kontroly.

Tohle byla chvíle, na kterou čekala od okamžiku, kdy se setkali.

Opíraje se o pravou svalnatou paži, zamířil Feyn levou rukou k Lilithinu hrdlu. Symbiont dříve než ona zavětřil nebezpečí, hrozící jeho hostitelce. A zatímco se Lilith vstřícně zvedala proti prvním nárazům jeho beder, symbiont zaútočil.

Konečně.

Získat její důvěru bylo těžší, než čekal. Důvěru, která ji zaslepí v rozhodujícím okamžiku.

Teď!

Feyn si byl jist, že se mu jeho námaha vyplatí. Když přišel do Sydney a nabídl Horovi pomoc v boji proti této míšence, dělal si naděje, nikoli však iluze. Nyní věděl, že Lilith je ta nejtučnější ryba, která kdy uvízla v jeho síti. Sotvaže mohl dýchat pod silou, která se v ní hromadila. Tato trofej ho konečně učiní neporazitelným a učiní mu kletbu, která jej tíží, snesitelnější.

Kolikrát sám nevěděl, kde končí pravda a začínají lži, do nichž zaplétal své oběti.

Symbiont ukončil závrať vášně. Opět se ozval vším, co měl k dispozici!

Lilith to připadalo, jako by se její zdánlivé šaty chtěly prostě jen pomstít za utrpěnou pohanu. Pravdu pochopila teprve, když ji symbiont zapojil do svého boje - a odhalil Feynovu proměnu...

Feyn jako by se rozpálil.

S vytřeštěnýma očima zírala Lilith na nezachytitelné stíny, které počaly vyvstávat všude na jeho těle.

Stíny?

Byly to ... obličeje! Odporné, sešklebené grimasy!

Zračilo se v nich utrpení. A nenávist. Šílenství. Touha vraždit...

Lilith strnula. Feynovo tělo jako by se pokrylo kopiemi všech těch tetování, které měl na sobě ten zabiják v Coddově vile! Viděla ty obrázky jen krátkou chvíli - avšak jejich podoba byla úžasná.

"Feyne, co...?"

Tvrdě a nekompromisně jí přitiskl otevřenou dlaň na hrdlo. Její otázka byla zaškrcena katastrofální bolestí. Z úst se jí vydralo jen chrčení.

V tom samém okamžiku se Lilith zdálo, jako by pocítila, jak jí do masa proniká cosi nepopsatelného. Uvědomila si, že Feyn je dosud ještě v ní. Což jí způsobovalo svírání, které nakrátko přehlušilo i bolest.

Kupodivu ani sám upír neměl zřejmě v úmyslu z ní vyjít.

Ale ruku stále držel na stejném místě. Železným stiskem svírala Lilithino hrdlo a Feyn vyštěkl: "Ta bestie tě nezachrání. Budeš se dobře vyjímat na mé kůži. Už mě nikdy víc neopustíš. Budeme si blíž, než by sis kdy dovedla představit..."

Poslední slovo mu bylo téměř urváno od rtů.

Symbiont se roztáhl a zdálo se, jako by po něm náhle plasticky vystupující obličeje chňapaly, aby jej rozervaly na kusy...

Bylo to tak. Nebyl to žádný přelud.

Lilith strnula, když se jedno chapadélko symbiontu ocitlo mezi skutečnými čelistmi jedné upírské tlamy.

Také tuto bolest s ním sdílela.

Feyn projevil smysl pro ďábelský humor, když se tváří v tvář tomuto dění divoce rozesmál. "Pozdě," zasupěl. "Příliš pozdě...! Možná jsi mi přece jen neměla nikdy uvěřit..."

Lilith se zdálo, jako by měla obličej v jednom ohni, zatímco zbytek těla byl podivně netečný a chladný. Pokoušela se o odpor, ale její údy jí vypovídaly poslušnost. Jen symbiont stále ještě bojoval i za ni.

I za sebe. Feyn neušetří ani jeho, ani ji...

PROČ?

Proč to dělá? Kdo vlastně je?

Bylo všechno, čím se jí trpělivě snažil vlichotit, jen předstírané a vylhané? Vše, co jí vykládal o Horových cílech - o svém původu...?

Odpověď na to dostala vzápětí Lilith nečekaným a bizarním způsobem.

Náhodou zahlédla, jak se chapadla symbiontu statečně snaží o to, na čem už jednou ztroskotala: zavrtat se Feynovi do masa, aby ho mohl vysát!

Avšak nezvolil si k tomu čisté místo na kůži, nýbrž právě jednu z "trofejí". A tentokrát byl úspěšnější. Zatímco se pohroužil do oživlého tetování, dostalo se Lilith náhle tohoto sdělení...

TETOVÁNÍ:

Vězení. Děs. Mé jméno je Achade. Je tu tma. Nevidím v té černotě vůbec nic. ONA řekla, že je to pokyn, abych se déle nezabývala sebou samou. Že prý nejsem hodná.

Proč mě tak mučí? Kde je krev, kterou mi podávala každý den? Co je to za strašlivý hluk tam venku za dveřmi?

Ustupuji nazpět. Dveře se tříští na kusy. Nevěděla jsem, že může mít někdo takovou sílu. Tak hrubou sílu...

Zvenku proniká dovnitř světlo. Dost na to, abych uviděla JEHO. Nikdy jsem ho neviděla. Kdo je to? Navzdory ušlechtilé tváři na mě

působí jako ztělesnění mých děsivých snových návštěv, kdykoli jsem usnula. Přála bych si nikdy nespat.

Přichází blíž. Rychle. Usmívá se na mě. Je jako já - jeho zuby to prozrazují - a přece je úplně jiný... Co chce? Slova útěchy, která vycházejí z jeho úst, se nesrovnávají s tím, co dělá. Jako by neslyšel mé škemrání. Ani to s ním nehne. Jde stále blíž a...

Pokouším se ruku setřást ze svého hrdla. Marně. Silou mě daleko převyšuje.

BOLEST. UTRPENÍ. SMRT...?

Hroutím se. Cosi mi požírá obličej.

TMA.

Probouzím se. Kde to jsem? Jsem snad úplně slepá? Cosi slyším. Jakýsi hlas říká: "Jak jsi jen mohl? Měla bych tě rozdrtit, protože ses mi stejně nepodařil. Máš štěstí, že jsi roztrhal jen tu slabošku, kterou bych stejně musela utratit. Táhni! Zavrhuji tě! To je víc, než jsi mohl čekat. Ale zmiz a nikdy se nevracej. Nevystavuj mou prchlivost další zkoušce... Táhni!"

Od té doby jsme spolu, já a Feyn, můj vrah...

Lilith procitla z krátkého, intenzivního tranzu. Pálení v obličeji bylo ještě silnější a nyní věděla, co to znamená: její obličej se od ní odděluje. Tetování na Feynově ruce jí jej strhává a požírá způsobem stejně strašlivým jakož i tajuplným.

Jak se to stalo Achade.

Achade?

Viděla, jak se symbiont vymrštil ze sešklebené tváře. Avšak nevzdával se. Vytvářel další chapadla. Hledal a našel další prostupná místa...

Jednotlivá tetování se zjevovala na okamžik v Lilithině vědomí. Každé jen zazářilo jako meteor. Každé sdělilo krátký příběh posledních vteřin svého života, než padly za oběť Feynovi.

Byly to vzpomínky samých upírů. A pak jedna, která jí s konečnou platností odhalila celou tu zákeřnou hru intrik, kterou s ní Feyn rozehrál...

Tetování:

Jsem Helion.

Byl jsem v parku. Estelle. Nedokážu zapomenout na její půvab. Ale Hora mi řekl, že mám jít do toho opuštěného domu po kreatuře a najít vetřelce. A potrestat je, až je najdu. Neřekl, že ví, kdo to je.

Byl jsem naprosto bezstarostný. Přišel jsem tam v noci. Bylo jednoduché dostat se do pokoje, kde ležela ta žena. Žena? Je možné, abych... cítil UPÍRSKOU auru? Je to...?

Obrátila se. A já ji poznal. Je to ta strašná, která zabila pravého Horu...

Nežli jsem stačil setřást svůj úžas, vrhl se na mě někdo jiný. Někdo JEŠTĚ strašnější. Srazil mě k zemi, vrazil mi ruku do chřtánu a vyrval mi jazyk. Pak mi zuřivě počal demolovat obličej, zdánlivě, já však tuším pravdu. Všude je tma, náhle uchopil mou hlavu a zlomil mi vaz...

Probudil jsem se v neskutečném prostředí. Dlouho trvalo, než jsem vše pochopil. Slyším hlasy, které mi v tom pomáhají. A především JEHO hlas. Hlas svého vraha...

Návnada!

Feyn jí v Coddově domě předhodil tohoto upíra jako návnadu, aby se vetřel do její důvěry. Pomocí magie nakrátko před Lilith vykouzlil na rozpadávajícím se těle kopie vlastních tetování. Všechno se to odehrálo příliš rychle, než aby prohlédla ten podvod. A teď...

... si přivlastňuje JEJÍ obličej!

Nezáleží na to, že skutečně pochází z Beinn Dearg. Bylo nemožné z toho všeho, čím ji obestřel, vyčíst zrnko pravdy.

Neměla si s ním nic začínat. Dokonce i poslední zoufalé útoky symbiontu ochably, když poznal, že dosahuje jen zdánlivých úspěchů. Ani tetování mu neposkytovala přístup k Feynovým slabým místům - pokud vůbec nějaká taková měl.

"Přestaňte - oba! Vzdejte to!" zaslechla ho, zatímco pociťovala svoji tvář (jeho trofej) jako tající vosk.

Našla svého mistra - takového, který nedodržuje Kodex a také Horu jen využil, aby našel stopu k ní, Lilith. Zabíjel v zájmu jediného - sebe sama. Ironií osudu bylo, že právě on jí snad mohl konečně říci víc o identitě své sirnooké matky...

Ale na tom jemu nezáleželo. Chtěl jen zvětšit svoji vlastní moc a cesta k tomu byla hrozná...

Když její beznaděje dosáhla svého vrcholu, položila si Lilith otázku, nemá-li Feyn prsty také v Duncanově zmizení. Snad ho ani nenechal odejít...

Před očima jí vyvstávaly stíny.

Rysy Feynova obličeje se rozplývaly (neboť její oči se rozplývaly). Nic již nemohlo ohrozit jeho triumf.

Také on byl o tom přesvědčen.

Ale symbiont se stále ještě nevzdával. S vynaložením posledních sil se vsunul mezi Feynovu ruku a Lilithino hrdlo...

... a přerušil proud energie.

Jak dlouho bude schopen zadržet

neblahou energii, bylo na vážkách. Avšak Lilith následovala jeho příkladu - a zaútočila.

Cítila, jak se jí její tvář navrací.

Vše, co udělala, se dělo spontánně. Bez přemýšlení. Intuitivně.

Snad proto byla úspěšná.

Jediným zařváním odventilovala Lilith ze svého těla všechnu zuřivost. Její údy ji náhle zase poslouchaly. Prudce zvedla ruce a sevřela Feynovu smrtící dlaň.

Démon v ní vztekle prskal.

Démon byl ještě rozzuřenější než ona. Neutišitelně. A nebyl k poražení.

Lilith opět jednala instinktivně.

Prudce mu ohnula paži.

Feyn neměl ani šanci k obraně. Viděl démona, jak se k němu přibližuje. Tetování jeho vlastní ruky se přitisklo k Feynovu hrdlu - okamžitě se k němu přisálo.

Následky byly zničující.

Magický kanibalismus.

Feynův obličej se počal rozplývat - ale kam?

A pak se na jednom místě jeho těla, kde byla ještě volná kůže, počaly utvářet nejasné obrysy. Vrah následoval své oběti A oběti reagovaly...

Lilith z posledních sil odhodila Feyna od sebe. Svalil se z postele a spadl na podlahu. Avšak dokonce ani nyní nedokázal už ruku uvolnit ze svého hrdla. Dokonce ani nyní se do chodu uvedená řetězová reakce nezastavila.

Byl pohlcen, sežrán svými vlastními trofejemi!

Smrt proměnila upíra v němý přízrak. Co mu umožňovalo řvát, bylo nyní pryč. Plocha, kde se dřív nacházela jeho tvář, byla prázdná. Teď už nebude moci nabýt žádné podoby.

Jeho tetování se vrátila dovnitř, pohltila Feyna -as ním nakonec i sebe samé.

Lilith tomu již nedokázala přihlížet.

Symbiont jí v cárech visel na těle. Z chodby se přibližoval hluk. Slyšela, jak někdo volá policii a nevěděla, jestli je to stále ještě kvůli krádežím, nebo jestli strážce pořádku zalarmovalo to, co se dělo v jejím pokoji.

Překonala slabost a odpotácela se k oknu, vedoucímu do dvora penzionu. Na fasádě bylo požární únikové schodiště podle amerického vzoru.

Lilith nezaváhala ani na chvíli. Když se ozvalo zaklepání na dveře, vylezla oknem. Klopýtla. Rychle se sebrala a spěchala dál. Dolů po schodech.

Ještě jeden schod. Pak dvůr.

Tma jí přišla vhod, schválně vyhledávala nejtemnější kouty.

Nevěděla, kam až doběhne, než se zhroutí a zůstane ležet bez hnutí.

Pak se to konečně stalo - a tentokrát už se nezvedla.

Přemohly ji mdloby.

Duncan Luther nastoupil do letadla, které ho mělo odvézt odsud. Měl platné dokumenty a taky - i po zakoupení letenky - pořád ještě dost peněz, aby se protloukl až ke svému cíli. Recepční mu nemohl zabránit, aby si neopatřil dostatek šperků. Recepční měl příkaz obsloužit přednostně jeho...

Duncan Luther rozdělil svou kořist do několika zástaváren, stejně jako předtím televizory. Tak mohl, aniž by vzbudil podezření, připojit k penězům z Lilithina pokoje ještě pěknou sumičku.

Bude ji potřebovat.

Letuška se usmála, když na ni zamával.

"Kdy odstartujeme?"

"Za pár minut."

"A kdy přiletíme do Bagdádu...?"

Oheň dohasínal, protože se o něj už nikdo nestaral. Také vítr se ochladil a tichý déšť svlažoval jemný, světlý písek pláže.

Nikomu to nevadilo.

Přicházeli sem noc co noc a nemohli už jinak. Cítili se volní a také byli-trochu...

"Pojďme si zaplavat," řekla Miriam. Smyslně se usmála. "Už nezbývá mnoho času, než přijde příliv..."

"Všichni budeme mít mokré ponožky," uchichtl se Bradd. Ležel na zádech. Nahý. Normálně míval zálibu v počítání hvězd, tak jako jiní kouří cigarety.

Dnes ale měl smůlu. Hustými mračny neproblikávala ani jediná hvězdička. Také Miriam litovala, že Měsíc kolem nerozlévá stříbřitě se třpytící zář, zachytávající se jindy na její kůži a v jejích bělavě plavých vlasech, spadajících až k hrotům ňader, a že ji nehladí po každém místečku jejího vzrušujícího, vždy svolného těla. Snad si to Bradd ještě rozmyslí a vyžene z ní touhu po zchlazení.

Líně se tu rozvaloval - spokojen s tím, co už dostal a co dal jí. Příliš málo, shledávala Miriam.

"Jdi si sama," řekl. "Raději tady budu relaxovat. Nebo se zeptej Charlyho."

"Charly je zaneprázdněný." Miriam zabodla pohled do tmy, kde se válela dvě do sebe zaklesnutá těla, jako nějaký předmět, vyvržený mořskými vlnami. "Právě dává do těla Henně."

Zaplavil ji teplý pocit při pomyšlení na její nejlepší přítelkyni. Nebyla to žárlivost. Teprve od doby, co

Miriam patřila k partě, poznala, co to je život bez konvencí. Nepořádali tu žádné oslavy, oni všichni byli jedna jediná oslava. Každý se dával každému. Dokonce i bez drog ji tu nikdy nepřepadaly pochybnosti, že tu našli klíč k optimální way of life.

Miriam se rozběhla po pláži a rázem ucítila po celém těle husí kůži.

Braddův hlas ji už nedostihl. Bradd snil.

Podělanec, pomyslela si Miriam, nikterak zle, avšak odhodlaná si to každopádně rozdat ještě s někým jiným z jejich skupiny.

Potom.

Nejprve musí vykonat každonoční "křest", rituál, se kterým Miriam přijímala příliv na oltáři svého těla. Při něm se sůl jejího potu smísila se solí moře...

Zaznamenala první příznaky toho, že působení prášků a s nimi spojená euforie pomalu pomíjí.

Na to ale Miriam nemínila brát ohled.

Ještě pořád byla tma plná barev. Ještě pořád byly moře a vzduch teplé a příjemné.

Po čtvrt míli ji smočily nohy první výběžky navracejícího se oceánu, s bubláním zahlazující stopy, které Miriam zanechala v písku.

Miriam a posadila a nechala si omývat zadeček. Když rozevřela nohy, olizovaly jí mokré jazyky vln její nejcitlivější místečko.

Vzdychla a zavřela oči.

Náhle k ní přišel erotický sen, jako vlna, ve které utone každá jiná myšlenka. Miriam se zachvěla. Rukama vyhledávala svá vlastní ňadra a prováděla to, co v jejích představách dělal ten druhý.

Křičela. Nejprve jednotlivé výkřiky, pak v krátce po sobě následujících sériích.

Pak zmlkla, rty měla rozkousané do krve, a otočila hlavu.

A uviděla... něco.

"Henno?"

Hennin lascívní způsob pohybu byl nezaměnitelný. Lebku měla úplně vyholenou a snad jako jediná z celé party ještě nikdy tady nepobíhala úplně nahá. Což jí ovšem nikterak nebránilo, aby současně nebyla nejvíc ze všech nenasytná.

Od té doby, co Miriam poznala Hennu, zamilovala si taky piercing. Hennin propíchnutý pupek byl středem celé party. Komu dovolila jej laskat a hrát si přitom se zlatým kroužkem, ten si mohl být jist její přízní.

Také nyní Henna sice neměla kalhotky, zato však holínky, dosahující až ke kyčlím, opatřené ostruhami, jejichž řinčení bez problémů přehlušovalo všechny okolní zvuky.

"Henno?"

Bylo úžasné, že i v noci byla schopna rozeznat Hennu do takových podrobností. Miriam dokonce neušlo ani jiskření v jejích očích. A očekávání, které v nich bylo možno přečíst.

Henna ani napodruhé neodpověděla, a tu Miriam teprve pochopila, že nejde za ní, nýbrž za něčím, co cítila - a snad dokonce ještě silněji -jak se přibližuje z druhé strany, od moře...

Každopádně Henna proběhla kolem ní.

Deset, dvacet kroků.

Teprve když jí voda dosahovala až propíchnutému pupku, zastavila se a zvedla obě paže.

Jak to, že ji stále ještě vidím?

Miriam nenacházela odpověď.

Vzdálený zvuk náhle zesílil. Stále narůstal. A jako by podemílal Miriamin euforický stav, ve kterém nebylo místo pro strach.

Náhle tam místo bylo.

Náhle byla voda, ve které seděla, studená jako led a vlny jí mezi nohama rozhodně nezpůsobovaly žádnou rozkoš.

Miriam strnula.

Herminy obrysy před ní náhle zmizely, jako by někdo konečně našel vypínač, kterým se zhasíná její nadpřirozená aura.

Noc byla najednou tmavá jako uhelný prach.

Miriam chtěla vstát.

Příliv postupoval dál. Výš. A ona jako by rukama i nohama vězela zabetonovaná do písku.

Vtom Miriam zaslechla Hennin hlas. "Konečně sis na mě vzpomněl...!"

Smích.

Ale ne Hennin.

Náhle se mraky roztrhly. Tam, kde Miriam viděla Hennu naposledy, stály náhle postavy dvě.

"Naléhavé obchodní záležitosti," řekl zvučný hlas. "Právě jsem dorazil a vzpomněl si na vybranou pochoutku, kterou jsi mi slíbila..."

"Panenský bouquet?"

"Panenský bouquet."

"Můžeš si vybrat."

"Děkuji. Už jsem si vybral."
Postava, která nebyla Henna, se pohnula a brodila se k Miriam. Aura, jako tenounká mlha obklopila nyní také tohoto zralého, staromódně oblečeného muže, který se nezastavil, dokud nestál přímo před sedící dívkou.
Skvrna ve tvaru kříže na jeho tváři nebyla jako jediná obklopena onou slabou září.
Miriam hleděla do očí, ve kterých byl jen nepatrný zájem o její krásu.
O to však větší hlad po jejich vnitřních hodnotách.
Rozkřičela se.

KONEC

Právě jste dočetli román s hradbami
Jistota dobré zábavy pro celou rodinu
Vychází vždy v 2. polovině měsíce.
Své oblíbené čtení obdržíte u všech dobrých prodejců tisku.
Máte-li zájem o předplatné, nalistujte si poslední stranu sešitu.
Příští svazek 022
Dokonáno
V souboji s tetovaným Lilith a symbiont spotřebovali poslední zbytek sil. V bezvědomí se zhroutila na ulici. Tam ji také brzy objevili -a dopravili do nemocnice.
Ošetřující lékař by musel být slepý, aby si nevšiml, že jeho pacientka je poněkud výjimečná. Avšak namísto aby to oznámil policii, rozhodl se využít svého senzačního objevu. Má naprosto ojedinělou příležitost: zkoumat bytost, která žije věčně a i přírodní zákony pro ni platí jinak než pro člověka.
Pro Lilith je však doba po jejím probuzení obdobím maximální hrůzy, neboť je doktoru Romanovi a jeho čtyřem kolegům vydána na milost a nemilost!

V PRVNÍM POLOLETÍ 1997
V ROMÁNOVÉ ŘADĚ
VAMPÝRA
VYCHÁZÍ:
sv. 017 Poselství stínů
sv. 018 Meč elfů
sv. 019 Vlčí luna
sv. 020 Druhý život
sv. 021 Tattoo sv. 022 Dokonáno!

Ahoj, kamarádi noci!
Tattoos = tetovaní

Mnohem víc než pouhé zdobení kůže

Slovo "tetování" pochází z tahitského "tatau" a původně znamenalo "škrábat kůži". Avšak bylo by nesprávné považovat tetování výhradně jen za ozdobu. Tomu odporuje již to, že nezřídka bývá pořizováno na skrytých částech těla. A také nejsou pouhými doklady zmužilosti, prokázané snášením bolesti s tetováním spojené.
Původně sloužilo tetování téměř výhradně jako rozlišovací znamení, podle kterého se navzájem poznávali příslušníci stejného kmene či kultu - a také k tomu, aby je poznal jejich bůh. Neboť nejedenkrát s tímto souvisela také víra a záruka, že tetování je vstupenkou do šťastného onoho světa.
V našich zeměpisných šířkách zpopulárnělo tetování díky výpravám kapitána Cooka. Právě on roku 1774 přivezl z jedné své cesty do jižních moří do Evropy Tahiťana Omaie. Tento Omai zřejmě -pokud vůbec svoji cestu podnikl dobrovolně - brzy zalitoval, že opustil svoji idylickou ostrovní vlast. V následujících letech byl totiž jen očumován a s bohabojnou hrůzou osaháván příslušníky cizího kulturního okruhu.
Co se s ním nakonec stalo, není pisateli těchto řádků známo. Avšak právě tento Omai otevřel bránu komerčnímu využití takovýchto "divochů". Dokonce i renomovaní pořadatelé senzačních podívaných jako například Hagenbeck či Barnum & Bailey je měli ve svých " Völkerschauen" či "Greatest Shows on Earth". Z počátku, jak se dá předpokládat, s obrovským úspěchem.
Tady někde asi budou příčiny toho, že se v nové době těší tetování velké oblibě právě u různých menšin obyvatelstva nebo za zdmi věznic. Právě tam, kde se nacházejí největší nepřátelé "uniformity", se vyskytuje také tetování.
Ale vraťme se k jeho původu: už v roce 1769, při Cookově první cestě, si někteří jeho námořníci na rozloučenou s Tahiti nechali na paže vypíchat motivy, o kterých dnes můžeme již jen nanejvýš spekulovat. Nicméně mezi domorodci byla v oné době rozšířena silně stylizovaná zobrazení lidí, ptáků a psů, u žen pak na prstech na rukou i na nohou

znamení ve tvaru Z.

Buď jak buď, tento zvyk se zřejmě pak od námořníků rozšířil mezi "prostý lid", jako například přístavní dělníky a hospodské povaleče. Oblíbenými motivy této doby byly: srdce s iniciálami nebo letopočtem, obličeje a akty krásných žen, u vojáků pak symboly různých druhu vojsk, například zkřížené meče nebo třeba kanón.

Celkově se dají tetování oné doby rozdělit na jihomořské motivy, tetování náboženské, jakož i značky příslušnosti či vzpomínkové.

Čím více se rozrůstal okruh tohoto "vypichovaného" umění, tím komplikovanější, fantastičtější, zkrátka krásnější byly jeho motivy. "Tetování, kreslení do jizev, malování těla" změnilo lidem v našich zeměpisných šířkách nahlížení na sebe samé. Co je dobré pro Maory, obyvatele Barmy nebo jiné přírodní národy, to se mohlo stát rozšířeným zvykem mezi evropskými extravaganty. Takže se velice brzy vyskytli tací, kteří se nespokojili s bolestivou ozdobou jen na malých ploškách kůže, nýbrž si nechali potetovat celé tělo, včetně pohlavních zón.

Naproti tomu zvrácenou odrůdou tetování bylo to, co si sadistický nacistický režim vymyslel na "značkování Židů". Nejenže museli mít vězni koncentračních táborů na oblečení přišitou židovskou neboli Davidovu hvězdu, rozšířené bylo i vytetování stejného symbolu na vyholených hlavách mučených. To vše ve jménu a v rámci nacisty rozdmýchaného rasistického šílenství. Pro každého vězně koncentračního tábora existovalo pak vlastní vytetované znamení, označující jej jako politického vězně, profesionálního zločince, emigranta, vykladače Bible (!), homosexuála nebo asociála. To už samo o sobě je tak obludné, že je zbytečné k tomu ještě něco dodávat.

Vraťme se raději ještě jednou obloukem na samý začátek. Už antičtí spisovatelé nám nezřídka podávají zprávy o tetování mezi středomořskými a germánsko-keltskými národy. Avšak nejstarší písemné doklady však najdeme... no jistě, v Bibli, ve Starém zákoně, a to zrovna jako zákaz: takzvané "vypichování do kůže" bylo Hebrejcům zákonem přísně zakázáno.

"Nebudete svá těla zjizvovat pro mrtvého, ani si dělat nějaké tetování. Já jsem Hospodin." (Lv 19,28) Nebo: "Neoholíš jejich hlavy a na kůži jim nevypícháš žádné znamení." (Ex 21,5)

Oproti tomu sv. Pavel byl podle svých vlastních slov tetován znamením Ježíše. Vůbec raní křesťané nesporně velmi často mívali často na čele nebo na zápěstí vytetovány iniciály Kristova jména (X, tj. řecký znak pro "ch" ve slově Christos; nebo I. N., tj. Jesus Nazarenus), beránka, kříž nebo rybu.

Stejný význam mělo i takzvané "křižácké tetování": účastníci křížových výprav si nechávali vytetovat krucifix apod., aby v případě úmrtí v cizině si mohli být v každém případě jisti křesťanským pohřbem. Později se tento zvyk stal poutnickým suvenýrem, který se těšil velké oblibě mezi návštěvníky Jeruzaléma až do I. světové války.

Adrian Doyle

MÁTE UŽ VE SVÉ KNIHOVNIČCE?

168 stran Kč 50,-

Nejlepší žena Space Force

Na hranici sluneční soustavy se objevila cizí kosmická loď, která se obrovskou rychlostí blíží k Zemi. Speciální tým astronautů letí lodi vstříc...

Expedici velí Charity Lairdová, mladá, atraktivní, odvážná, inteligentní-a navíc nejlepší pilot kosmické eskadry US-Space Force. Když kosmonauti tajemný vzdušný objekt dostihnou, ke svému překvapení zjistí, že je úplně prázdný...

160 stran

Královna rebelů

Kč 70,-

I Charity, mladá kosmonautka, která se ocitne ve světě jednadvacátého století, se pustí do boje s mimozemskými útočníky, kteří chtějí zotročit planetu Zemi. S hrstkou rebelů se pokouší odhalit tajemství agresorů. Vnikne do jejich chrámu a objeví něco úděsného: Lidé jsou zde nuceni obětovat své děti. Ještě předtím, než může Charity zasáhnout, je obklíčena. Zůstává jí jediné východisko: skok do transmitéru hmoty...

160 stran Kč 60,-

Temná

je budoucnost

V podzemním krytu se z hibernatického spánku probudí Charity Lairdová, nejmladší členka kosmické eskadry US-Space Force. Když nalezne cestu napovrch, naskytne se jí pohled na Ameriku, která se otřesným způsobem změnila. Tam, kde dřív v noci zářily miliony světel, vládne nyní tma. Cizí útočníci z vesmíru svedli s lidstvem zničující boj, který přivedl lidskou civilizaci téměř na pokraj záhuby. Jen malé, izolované skupiny lidi, žijící v horách, unikly zotročení. Ále právě oni začnou Charity pronásledovat...

192 stran

V ruinách Paříže

Kč 70,-

Charity, které se nepodařilo proniknout nepozorovaně do jednoho z center mimozemšťanů, se zachránila před dopadením skokem do transmitéru hmoty, nastaveného neznámým směrem. Proti všemu očekávání se ona a její společník Skudder neocitli na cizí planetě, ale uprostřed zcela zpustošené Paříže. Kdysi nejkrásnější město světa se změnilo ve vojenský prostor, kde byli připravováni megabojovníci vetřelců ke štvanicím na lidi...

Máte-li o knihy zájem, poukažte složenkou typu "C" odpovídající cenu + 10 Kč příspěvek na poštovné a balné na

adresu:
MOBA, spol. s r. o., Kotlářská 53, 602 00 Brno
Do Zprávy pro příjemce uveďte název knihy! Pište čitelně hůlkovým písmem. Knihy jsou odesílány postupně podle plateb, proto Vás prosíme o krátké strpení, než bude zásilka vybavena.

Vychází v 2. polovině měsíce Vydává Moravská Bastei (MoBa)
spol. s r. o.
Kotlářská 53, 602 00 Brno Sekretariát: tel. 05/71 18, linka 232
tel./fax: 05/41 21 28 50 Redakce: tel. 05/71 18, linka 216,245,288
Šéfredaktorka: Eliška Nováková Technický redaktor: Zdeněk S. Krejčí
Sazba: MoBa, spol. s r. o. Tiskne: Moravská typografie, a. s., Brno
Adrian Doyle: Tattoo
Překlad: František Ryč!
(c) MoBa, spol. s r. o., 1997
(c) Bastei-Verlag, Gustav H. Lubbe
GmbH & Co., Bergisch Gladbach
V nakladatelství MoBa, spol. s r. o.
vychází:
Hedwiga Courths-Mahlerová -společenské romány
Silvia-Exklusiv -
královna milostných romancí
Dr. Stefan Frank- lékař z Polesí
Pouta lásky -
příběhy z rodinného života
G. F. Unger - jeho velké westerny
John Sinclair - na stopě hrůzy
John Sinclair - kabinet hrůzy
Zlatá růže - láska a diadém
Silvia-Romantic -
půlnoční román
Western-Bestseller -
hrdinové Západu
Vampýra - nebezpečné,
tajemné, erotické příběhy
Hedwiga Courths-Mahlerová-Extra -
nová řada společenských románů
Reg.zn. MKČR7417
Podávání novinových zásilek v SR
povoleno RPP, Bratislava,
pošta 12, č.j. 397/94
RASTE I

??

??

??

??